

R O M Â N I A

JUDECĂTORIA ZALĂU

SENTINȚA CIVILĂ NR. 36

Ședința publică din 11 ianuarie 2011

Completul compus din:

PREȘEDINTE: Adrian Daniel Buz, judecător

GREFIER: Teodora-Diana Hossu

Pe rol se află judecarea cauzei civile privind pe reclamantul COMISARIATUL REGIONAL PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORILOR CLUJ - COMISARIATUL JUDEȚEAN PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORILOR SĂLAJ, intervenienții în nume propriu PAVEL DANIEL, GAL ȘTEFAN, CRIȘAN DOREL, BREJA FLORIN, MUREȘAN IOAN, POPIȚ FLORIN, JULA FLORIN, ȚÎRLEA AUREL, BALOG FLORICA, CUBINEȚ VICTORIA, CUBINEȚ IOAN PRODAN MONICA, PRODAN DAN, ABUDĂNII VIORICA-ALEXANDRA, ABUDĂNII SILVIU-EUGEN, BĂBĂNAȘ VALERIA MARIA, BĂBĂNAȘ ALEXANDRU, BĂLA CRISTINA -MIOARA, BĂLA CONSTANTIN-SORINEL, DANDEA RODICA, DANDEA PETRU, FARCAȘ LUCIA, FARCAȘ VASILE, GHERMAN ILEANA-DOMNICA, GHERMAN VASILE, LUCACI ANA-MARIA, LUCACI ADRIAN - RADU, MUREȘAN DANIELA-ILEANA, MUREȘAN DAN, MARIAN GEORGETA-FLORINA, MARIAN ADRIAN AUGUSTIN, PETRAN DELIA MONICA, PETRAN MIRCEA AURELIAN, PETRE ANUȚA, PETRE FLORIN GAVRIL, POP FLORENTINA-DORINA, POP NICOLAE RAD LIVIA, RAD LIVIU, TERHEȘ DANIELA, TERHEȘ DRAGOTIN, VASILIU VICTORIA, VASILIU IULIEAN, MUREȘAN ANCA GEANINA, MUREȘAN MARIUS-OLIMPIU, CRIȘAN CRISTINA LIDIA, MUREȘAN ALINA ELENA, BREJEA DELIA IOANA, ȚÎRLEA RODICA VALERIA, POPIȚ CAMELIA RAMONA, JULA MIRELA CLAUDIA, PAVEL DIANA NICOLEȚA, BALOG LIVIU, GAL MARIA MAGDOLNA, în contradictoriu cu pârâții POP IOAN, POP VIORICA, MARUNEAC CĂTĂLIN, MARUNEAC MIHAELA MONICA, BABOȘ FILONAȘ, BABOȘ MARIA, TĂNĂSE IOAN, TĂNĂSE MARIA, PEȘTEANU MARCELA CRINA, PEȘTEANU OVIDIU IULIAN, BLÂNDAȘ IGRET ADRIANA, BLÂNDAȘ IGRET IOAN, VOLKSBANK ROMANIA SA BUCUREȘTI și VOLKSBANK ROMANIA SA BUCUREȘTI- SUCURSALA ZALĂU, având ca obiect acțiune în constatare.

La apelul nominal făcut în ședința publică de astăzi se prezintă reprezentanta reclamantului c.j. Contraș Dorina, reprezentantul pârâtelor Volksbank Romania SA București și Volksbank Romania SA București-Sucursala Zalău av. Dan Partig, din cadrul Societății civile de avocați

„Cionca, Bidiga, Godâncă”, în substituirea av. titular Georgeta Căpățână din cadrul societății civile de avocați „Nestor Nestor Diculescu Kingston Petersen”, cu împuternicire avocațială de substituie depusă la dosarul cauzei, fila 1658 și reprezentanta intervenienților în interes propriu Prodan Monica, Prodan Dan, Cubineț Victoria, Cubineț Ioan, Abudăanii Victoria, Abudăanii Silviu Eugen, Băbănaș Valeria, Băbănaș Alexandru, Băla Cristina, Băla Constantin, Dandea Rodica, Dandea Petru, Farcaș Lucia, Farcaș Vasile, Gherman Ileana, Gherman Vasile, Lucaci Ana Maria, Lucaci Adrian, Mureșan Daniela, Mureșan Dan, Marian Georgeta, Marian Adrian, Petre Anuța, Petre Florin Gavril, Pop Florentina, Pop Nicolae, Rad Livia, Rad Liviu, Terheș Daniela, Petran Delia, Petran Mircea, Terheș Dragotin, Vasiliu Victoria, Vasiliu Iuliean, Mureșan Anca Geanina, Mureșan Marius, lipsă fiind acești intervenienți și intervenienții Pavel Daniel, Gal Ștefan, Crișan Dorel, Breja Florin, Mureșan Ioan, Popiț Florin, Jula Florin, Țîrlea Aurel, Balog Florica, Crișan Cristina Lidia, Mureșan Alina Elena, Breja Delia Ioana, Țîrlea Rodica Valeria, Popiț Camelia Ramona, Jula Mirela Claudia, Pavel Diana Nicoleta, Balog Liviu, Gal Maria Magdolna – av. Vușcan Violeta, lipsă fiind intervenienții în nume propriu, precum și pârâții.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței că s-a depus la dosar prin serviciul de registratură al instanței de către pârâții Tănăse Ioan, Tănăse Maria, Peșteanu Marcela Crina, Peșteanu Ovidiu Iulian, Baboș Filonaș, Baboș Maria, Blândaș Igret Adriana, Blândaș Igret Ioan, Tănăse Ioan, Tănăse Maria, Peșteanu Marcela Crina, Peșteanu Ovidiu Iulian, Blândaș Igret Adriana, Blândaș Igret Ioan, Pop Ioan și Pop Viorica întâmpinare prin care învederează instanței că sunt de acord cu admiterea acțiunii formulate de către reclamant.

Reprezentantul pârâtelor Volksbank Romania SA București și Volksbank Romania SA București- Sucursala Zalău av. Dan Partig depune la dosarul cauzei în 5 exemplare notă de ședință și practică judiciară relevantă în materie.

Instanța comunică un exemplar din înscrisurile depuse cu reprezentanta reclamantului și cu reprezentanta intervenienților în nume propriu av. Vușcan Violeta.

Instanța pune în discuție clarificarea faptului că s-a stabilit cadrul procesual pasiv la termenul de judecată anterior și că prin înscrisul „note de ședință” s-a invocat de către reprezentanta pârâtelor Volksbank Romania SA București și Volksbank Romania SA București- Sucursala Zalău excepția lipsei calității procesuale pasive a Volksbank Romania SA București- Sucursala Zalău raportat atât la cererea principală, cât și la cererea de intervenție.

Reprezentanții părților prezente în ședința publică de astăzi sunt de acord că s-au clarificat aspectele menționate anterior de către instanță.

Instanța pune în discuție clarificarea denumirii corecte a excepției nulității capătului de cerere formulat de ANPC vizând obligarea băncii la

restituirea sumelor încasate în baza clauzelor indicate a fi abuzive, excepție invocată de către reprezentanta pârâtelor Volksbank Romania SA București și Volksbank Romania SA București- Sucursala Zalău, ca fiind excepția lipsei de obiect a acestui capăt de cerere, existând diferență între excepția lipsei de obiect a cererii și sancțiunea care intervine în cazul admiterii excepției - nulitatea cererii astfel formulată, nedeterminarea obiectului unei cereri fiind asimilat cu lipsa obiectului cererii.

Față de cele puse în discuție de către instanță, reprezentanții părților arată că sunt de acord cu calificarea denumirii excepției nulității capătului de cerere formulat de ANPC vizând obligarea băncii la restituirea sumelor încasate în baza clauzelor indicate a fi abuzive, ca fiind excepție a lipsei de obiect a acestui capăt de cerere.

Instanța invocă din oficiu excepția lipsei calității procesual active a reclamantului în a formula capătul de cerere privind obligarea băncii la restituirea sumelor încasate în baza clauzelor indicate a fi abuzive.

Instanța unește toate excepțiile invocate în cursul procesului cu fondul cauzei.

Reprezentanta intervenienților arată că a depus la dosar notă privind quantum cheltuielilor de judecată.

Reprezentantul pârâtelor Volksbank Romania SA București și Volksbank Romania SA București- Sucursala Zalău depune la dosar în 5 exemplare practică judiciară relevantă în materie.

Instanța comunică câte un exemplar din înscrisurile depuse cu reprezentanta reclamantului și cu reprezentanta intervenienților.

La solicitarea instanței, reprezentanții părților arată că nu mai au alte probe și solicită acordarea cuvântului pe fond.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, instanța încheie faza probatorie, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond în ansamblul său reprezentanților părților cu solicitarea de a răspunde punctual la excepțiile invocate și privitor la cererea de sesizare a C.J.U.E. cu întrebări preliminare.

Reprezentanta reclamantului, privitor la sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu cele două întrebări preliminare, referitoare la interpretarea articolului 4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993, sesizare solicitată de către Volksbank Romania SA București, arată că nu se impune sesizarea Curții, întrucât nu se poate pronunța într-un caz concret așa cum este cel de față, în consecință solicită respingerea cererii formulate în acest sens de suspendare a prezentei cauzei. Referitor la excepția lipsei capacității procesuale pasive a sucursalei Zalău a Volksbank Romania SA, solicită respingerea excepției întrucât contractele de credit sunt semnate de către managerul sucursalei, sucursala având competență în sensul încheierii de acte juridice, de asemenea solicită respingerea excepției prescripției dreptului reclamantului de a solicita sancționarea contravențională a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A., excepție invocată de către această din urmă pârâtă, în speță reclamantul nu a aplicat vreo sancțiune, față de excepția lipsei de obiect a capătului de

cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. în baza clauzelor indicate ca abuzive, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A., solicită respingerea excepției întrucât obiectul capătului de cerere este întocmai restituirea sumelor încasate nelegal de către pârâtă. Cu privire la excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului în ceea ce privește formularea capătului de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. în baza clauzelor indicate ca abuzive, invocată din oficiu de către instanță, solicită respingerea excepției conform art. 13 din Legea nr. 193/2000, instanța fiind singura în măsură să stabilească și să aplice sancțiuni, totodată solicită respingerea excepția inadmisibilității cererii în interes propriu și al reclamantului, întrucât s-a stabilit cadrul procesual, în ceea ce privește excepția prescripției dreptului material la acțiune al intervenienților în ceea ce privește formularea pretențiilor de restituire a comisionului de risc, plătit pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. București în perioada de timp anterioară datei de 17.08.2007, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. București, solicită respingerea excepției.

Reprezentanta reclamantului solicită pe fond admiterea acțiunii formulate conform petiției, notelor de ședință pentru motivele indicate în scris și pe care le susține, totodată solicită admiterea cererilor de intervenție așa cum au fost formulate.

Reprezentantul pârâtelor Volksbank Romania SA București și Volksbank Romania SA București- Sucursala Zalău solicită admiterea cererii privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu cele două întrebări preliminare, referitoare la interpretarea articolului 4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993 pentru motivele invocate în cererea formulată și pe care le susține, referitor la excepția lipsei capacității procesuale pasive a sucursalei Zalău a Volksbank Romania SA, solicită admiterea excepției pentru motivele indicate în scris, de asemenea solicită admiterea excepției prescripției dreptului reclamantului de a solicita sancționarea contravențională a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A., cu privire la excepția lipsei de obiect a capătului de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. în baza clauzelor indicate ca abuzive, solicită admiterea conform motivelor invocate și a prevederilor art. 112 Cod proc. civilă, cu privire la acest capăt de cerere solicită admitere excepției lipsei calității procesuale active a reclamantului în ceea ce privește formularea acestui capăt de cerere din cuprinsul cererii principale. În continuare, solicită admiterea excepției inadmisibilității cererii în interes propriu și al reclamantului, iar conform motivelor și precizărilor efectuate solicită admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune al intervenienților în ceea ce privește formularea pretențiilor de restituire a comisionului de risc, plătit pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. București în perioada de timp anterioară datei de 17.08.2007.

Pe fond, reprezentantul pârâtelor Volksbank Romania SA București și Volksbank Romania SA București- Sucursala Zalău solicită respingerea cererii principale și a cererilor de intervenție, conform înscrisurilor depuse la dosar, a notelor de ședință privitor la prevederile Legii nr. 288/2010, efectul noii legi este imediat, iar conform art. 115 din Constituție, dispozițiile unei legi au efect imediat, art. 39 din lege privitor la OUG nr. 50/2010 arată că prevederile OUG nr. 50/2010 nu se aplică contractelor de credit în curs, modificarea amintită are efect și asupra cererilor de intervenție formulate în cauză, ulterior, nu sunt legitime, nu există una din condițiile formulării unei cereri și anume interesul, care trebuie să existe la momentul sesizării instanței și pe parcursul procesului. Raportat la cererea reclamantilor dispozițiile noii legi se aplică cu preponderență, în speță lipsește justificarea promovării acțiunii. Din practica judiciară depusă la dosarul cauzei în cauze asemănătoare cu cea de față și în care Volksbank Romania SA București a avut câștig de cauză, reiese cu certitudine că prevederile cuprinse la pct. 3 lit. d și pct. 5 lit. a din contractele Volksbank Romania SA nu sunt abuzive, pentru motivele pe care le susține punctual din cuprinsul hotărârilor judecătorești depuse la dosarul cauzei, în consecință solicită respingerea cererii principale, precum și a cererilor de intervenție, fără cheltuieli de judecată.

Reprezentanta intervenienților solicită instanței respingerea cererii privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu cele două întrebări preliminare, referitoare la interpretarea articolului 4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993, sesizare solicitată de către Volksbank Romania SA București, pentru motivele invocate în cuprinsul concluziilor scrise, pe care le depune la dosar în susținere, totodată solicită respingerea excepției lipsei capacității procesuale pasive a sucursalei Zalău a Volksbank Romania SA, având în vedere actul constitutiv, care împuternicește, sucursala în calitate de mandatar să încheie acte juridice, iar pentru opozabilitatea hotărârii este necesară prezența sucursalei ca parte în proces, de asemenea solicită respingerea excepției prescripției dreptului reclamantului de a solicita sancționarea contravențională a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A., întrucât nu este materie contravențională, este o acțiune în constatare. Cu privire la excepția lipsei de obiect a capătului de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. în baza clauzelor indicate ca abuzive, solicită admiterea acesteia, în ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului în ceea ce privește formularea acestui capăt de cerere din cuprinsul cererii principale, solicită admiterea excepției, solicită respingerea excepției inadmisibilității cererii în interes propriu și al reclamantului, iar referitor la excepția prescripției dreptului material la acțiune al intervenienților în ceea ce privește formularea pretențiilor de restituire a comisionului de risc, plătit pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. București în perioada de timp anterioară datei de 17.08.2007, solicită

admiterea excepției cu precizarea datei de 18.08.2007 și nu anterior datei de 17.08.2007, așa cum a indicat banca.

Reprezentanta intervenienților solicită, pe fond, admiterea cererii de intervenție conform motivelor și poziției procesuale exprimate în cuprinsul concluziilor scrise depuse la dosar, constatarea de către instanță a existenței clauzelor abuzive, ce au avut ca efect un grav dezechilibru financiar în defavoarea clienților săi, cu cheltuieli de judecată.

I N S T A N Ț A

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. 4745/337/18.08.2010 și ulterior precizată (f.1645, 1949-1950) reclamantul Comisariatul Regional Pentru Protecția Consumatorilor Cluj - Comisariatul Județean Pentru Protecția Consumatorilor Sălaj a chemat în judecată pe pârâtele S.C. Volksbank Romania S.A. și S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău și pârâții Pop Ioan și Pop Viorica, Maruneac Cătălin și Maruneac Mihaela Monica, Baboș Filonaș și Baboș Maria, Tănase Ion și Tănase Maria, Peșteanu Marcela Crina și Peșteanu Ovidiu Iulian, Blândaș Iğret Adriana și Blândaș Iğret Ioan, solicitând instanței să pronunțe o hotărâre prin care să constate caracterul abuziv al clauzelor cuprinse în art. 3, litera d, art.4, litera a și articolul 5, litera a, referitoare la revizuirea ratei dobânzii curente în cazul intervenirii unor schimbări semnificative pe piața monetară, plata unui comision de penalizare și plata unui comision de risc, inserate în cuprinsul secțiunii "condiții speciale" ale convențiilor de credit încheiate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A cu persoanele indicate în cuprinsul acțiunii (f.3-pct.1-33), să dispună, sub sancțiunea daunelor, modificarea clauzelor contractuale considerate ca fiind abuzive sau anularea acestora, să dispună restituirea către persoanele indicate în cuprinsul acțiunii (f.3-pct.1-33) a sumelor încasate abuziv de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A și să aplice acesteia sancțiunea contravențională în cuantumul ei maxim.

În motivare, reclamantul a arătat că s-a depus la sediul său de către persoanele indicate în cuprinsul acțiunii (f.3-pct.1-33) un număr de 33 de reclamații privind caracterul abuziv al unor clauze din convențiile de credit încheiate de aceste persoane cu pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. În urma controlului efectuat, în baza legii 193/2000, cu modificările și completările ulterioare, reclamantul a întocmit procesul verbal de constatare nr. 0024842/16.08.2010 prin care a semnalat că clauzele cuprinse în art. 3, litera d, art.4, litera a și articolul 5, litera a, referitoare la revizuirea ratei dobânzii curente în cazul intervenirii unor schimbări semnificative pe piața monetară, plata unui comision de penalizare și plata unui comision de risc din convențiile de credit verificate încalcă prevederile art.4 din legea 193/2000 și a sesizat instanța de judecată pentru a constata aceste aspecte. În esență, reclamantul a învederat că contractele în

discuție sunt preformulate, nefiind negociate cu consumatorii, iar clauza referitoare la dobândă dă posibilitatea băncii să modifice unilateral rata dobânzii curente, fără ca consumatorul să-și poată exprima în prealabil opinia asupra modificării, clauza referitoare la plata unui comision de penalizare de 2% flat, dar cel puțin 25 CHF creează un dezechilibru între părți întrucât se cumulează cu o dobândă penalizatoare consistentă și se aplică după un mic număr de zile de întârziere la plată iar clauza privitoare la comisionul de risc creează de asemenea un dezechilibru între părți, constituind o sursă de îmbogățire fără just temei a băncii în condițiile în care consumatorul a garantat creditul cu garanții imobiliare, asigurate, care sunt mai mari decât valoarea creditului acordat și care ar acoperi orice risc.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art.1, alin.3, art.12, art.13 și art.16 din legea 193/2000, republicată.

Pârâtele S.C. Volksbank Romania S.A. și S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău, au formulat întâmpinare (f.610-620), precizare la întâmpinare(f.799-804), completare la întâmpinare (f.1497-1525), precizare privind excepția prescripției dreptului material la acțiune al unor intervenienți privind restituirea unor sume de bani încasate de bancă într-un anumit interval de timp (f.1914-1916), note de ședință privind invocarea unei excepții procesuale referitoare la cadrul procesual pasiv (f.1917-1919), cerere privind invocarea unei excepții procesuale întemeiate pe prevederile art.133 C.proc.civ referitoare la unul din capetele de cerere din cererea principală (f.1928-1932). Prin actele mai sus enunțate, aceste pârâte au solicitat, sub aspectul fondului cauzei respingerea ca neîntemeiate atât a cererii principale cât și a cererilor de intervenție în interes propriu și au invocat următoarele excepții procesuale: excepția prescripției dreptului reclamantului de a cere sancționarea Băncii; excepția inadmisibilității cererilor de intervenție atât în interes propriu cât și în interesul reclamantului, formulate de către intervenienții reprezentați prin avocat, în cadrul procesului; excepția prescripției dreptului material la acțiune al intervenienților Fărcaș Vasile și Fărcaș Lucia, Pop Nicolae și Pop Florentina Dorina, Terheș Dragotin și Terheș Daniela, Lucaci Ana Maria și Lucaci Adrian Radu, Dandea Petru și Dandea Rodica, Popiț Florin Ioan și Popiț Camelia Ramona, Jula Florin Teodor și Jula Claudia Mirela, Țîrlea Aurel Dorel și Țîrlea Valeria Rodica, Vasiliu Iuliean și Vasiliu Victoria, Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia, Pavel Daniel Ioan și Pavel Diana Nicoleta, Balog Florica Măriaora și Balog Liviu, Petrean Mircea Aurelian, Rad Liviu și Rad Șivia, Gherman Ileana Domnica în ceea ce privește formularea pretențiilor de restituire a comisionului de risc, plătit pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. București în perioada de timp anterioară datei de 17.08.2007; excepția lipsei capacității procesuale pasive a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău, atât raportat la cererea principală cât și raportat la cererile de intervenție în interes propriu; excepția lipsei de obiect a capătului de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate în baza clauzelor indicate ca abuzive (denumită de către pârâte excepția

nulității respectivului capăt de cerere). De asemenea, grefată pe conținutul întâmpinării (pct.2, și 5), aceste pârâte au formulat și plângere contravențională împotriva procesului verbal de constatare nr. 0024842 întocmit de către reclamantul-intimat la data de 16.08.2010, solicitând anularea acestui proces verbal.

În motivare, în esență, aceste pârâte au învederat, cu privire la excepția prescripției dreptului reclamantului de a cere sancționarea Băncii incidența prevederilor art.13,alin.1 din OG 2/2001, modificată, cu privire la excepția inadmisibilității cererilor de intervenție atât în interes propriu cât și în interesul reclamantului, formulate de către intervenienții reprezentați prin avocat, în cadrul procesului, reliefând că instituțiile juridice ale intervenției în interes propriu și în interesul unei părți nu se pot cumula întrucât se exclud în mod reciproc. În privința excepției prescripției dreptului material la acțiune al intervenienților Fărcaș Vasile și Fărcaș Lucia, Pop Nicolae și Pop Florentina Dorina, Terheș Dragotin și Terheș Daniela, Lucaci Ana Maria și Lucaci Adrian Radu, Dandea Petru și Dandea Rodica, Popiț Florin Ioan și Popiț Camelia Ramona, Jula Florin Teodor și Jula Claudia Mirela, Țîrlea Aurel Dorel și Țârlea Valeria Rodica, Vasiliu Iuliean și Vasiliu Victoria, Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia, Pavel Daniel Ioan și Pavel Diana Nicoleta, Balog Florica Mărioara și Balog Liviu, Petrean Mircea Aurelian, Rad Liviu și Rad Șivia, Gherman Ileana Domnica în ceea ce privește formularea pretențiilor de restituire a comisionului de risc, plătit pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. București în perioada de timp anterioară datei de 17.08.2007, în esență pâratele au învederat faptul că dreptul de a cere restituirea sumelor de bani în discuție este prescriptibil în termen de 3 ani de la data producerii faptului prejudiciabil, adică de la data încasării fiecărei sume în parte. Referitor la excepția lipsei capacității procesuale pasive a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău, atât raportat la cererea principală cât și raportat la cererile de intervenție în interes propriu, pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. a învederat faptul că, conform art.43, alin.1 din legea 31/1990, modificată, sucursalele sunt dezmembrăminte fără personalitate juridică iar prin art. 4 al actului constitutiv al băncii nu s-a reglementat atribuții de reprezentare prin sucursală a societății. Referitor la excepția lipsei de obiect a capătului de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate în baza clauzelor indicate ca abuzive (denumită de către pârâte excepția nulității respectivului capăt de cerere), s-a învederat incidența art.133 C.proc.civ, ce atrage sancțiunea nulității capătului de cerere nedeterminat, în condițiile în care reclamantul avea posibilitatea să calculeze și să determine în mod concret și exact sumele ce solicită a fi restituite către consumatori.

Totodată, în motivarea plângerii contravenționale grefată pe conținutul întâmpinării, aceste pârâte au învederat pe de o parte nulitatea procesului verbal de constatare întrucât nu este indicată data săvârșirii faptei și nelegalitatea acestuia întrucât nu cuprinde arătarea tuturor

Împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei, conform art. 16 din din OG 2/2001, modificată.

De asemenea, în motivare, cu privire la fondul cauzei, aceste pârâte au învederat nelegala aplicare de către reclamant a prevederilor OUG 50/2010 cu ocazia întocmirii procesului verbal de constatare, prezentând o serie de argumente privind respectarea de către pârâte a prevederilor acestui act normativ și totodată învederând faptul că, în măsura în care acest act normativ încalcă dreptul comunitar, acesta din urmă trebuie aplicat în speță. Cu privire la primele două clauze indicate ca abuzive de către reclamant, pârătele au învederat că au propus eliminarea acestor clauze din contract, transmițând consumatorilor un proiect de act adițional, aplicând prevederile OUG 50/2010 (f.800). Cu privire la clauza referitoare la comisionul de risc, aceasta nu este abuzivă, întrucât nu creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților. Acest comision este justificat în considerarea riscului pe care și-l asumă banca, iar conform principiului libertății contractuale consumatorii ar fi avut posibilitatea să nu semneze convențiile de credit dacă nu erau de acord cu conținutul acestora, însă prin semnarea acestora și-au asumat obligațiile prevăzute de aceste convenții. Totodată, banca nu este o instituție de caritate ci o societate comercială al cărei scop este obținerea de profit.

O serie de sublinieri ale poziției procesuale a pârătelor raportat la fondul cauzei și o dezvoltare a apărărilor de fond se regăsesc în cuprinsul completării la întâmpinare (f.1497-1535). În sinteză apărările de fond ale pârătelor vizează exprimarea principiului libertății contractuale care în raport cu protecția consumatorilor nu trebuie să conducă la ideea unui echilibru perfect, ideal între contraprestațiile părților. Limitele protecției consumatorilor consacrate prin dispozițiile legii 193/2000 sunt circumscrise respectării de către comerciant a două obligații: obligația pozitivă de transparență și cea negativă de a nu stipula clauze abuzive. Banca a respectat ambele obligații întrucât pe de o parte a informat corespunzător consumatorii, prin structurarea convenției în două secțiuni „condiții generale” și „condiții speciale”, formulând clauze contractuale clare iar pe de altă parte nici una din clauzele contractuale nu este abuzivă. Apreciind speța prin prisma criteriului leziunii, criteriului bune credințe, criteriul echilibrului contractual și ținând cont de particularitățile contractului de credit pentru consum, în care există o secțiune a condițiilor generale, care este în general standard dar și o secțiune a condițiilor speciale care este adaptată fiecărui client iar clauzele contractuale indicate ca abuzive în speță se regăsesc în secțiunea condițiilor speciale și prin urmare au fost negociate cu consumatorii, se poate concluziona că banca nu a impus clauze abuzive. De altfel, potrivit legii 193/2000 și a directivei 93/13/CEE transpusă în dreptul intern prin actul normativ indicat, pentru a putea fi apreciată ca abuzivă o clauză contractuală trebuie să îndeplinească trei condiții: să nu fi fost negociată, să creeze un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților ca o consecință a abuzului și să nu se refere la obiectul principal al contractului. În speță, clauza privind comisionul de

risc nu îndeplinește nici una din aceste condiții întrucât a fost negociată, nu creează un dezechilibru contractual întrucât dobânzile, spezele și comisioanele reprezintă contraprestația datorată de împrumutat pentru suma avansată de împrumutător iar garanțiile reale imobiliare constituite de consumatori nu înlătură riscul, care în înțelesul economiei reglementărilor din cuprinsul contractului de credit este o noțiune foarte complexă. De asemenea, întrucât comisionul de risc face parte din prețul contractului, clauza în discuție se referă la obiectul principal al contractului. Nici clauza contractuală referitoare la posibilitatea modificării ratei dobânzii nu este abuzivă, neîndeplinind cele trei cerințe mai sus enunțate, iar posibilitatea modificării ratei dobânzii este justificată de împrejurarea că de obicei o bancă se împrumută de la alte bănci din străinătate pentru a acorda credite în valută consumatorilor, fiind obligată ea însăși să plătească băncilor din străinătate o dobândă pentru împrumutul acordat, dobândă ce variază de la o țară la alta, de la o bancă la alta. În concluzie anularea clauzelor indicate ca abuzive ar conduce la nerespectarea dreptului băncii la proprietate privată și libertate economică, încălcând prevederile CEDO și Cartei Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene precum și Constituția României.

În drept, aceste pârâte au invocat prevederile art.1, 16 și 17 din OG 2/2001, art. 1, alin.5, art.15, alin.2, art.21, art.115, alin.4, art.126, alin.6, art.135, alin.2 lit. a, art.146 lit d din Constituția României, art. 969, 982 Cod civil, art.14-15 din legea 554/2004, art.2, art.3, art.10, art.29 din legea 47/1992, art.115 C.proc.civ, legea 193/2000, art.1 din Protocolul 1 al CEDO, Decretul 167/1958.

De precizat este faptul că aceste pârâte au mai formulat o excepție de neconstituționalitate, cerere de strămutare, cerere de suspendare în baza legii contenciosului administrativ a măsurilor dispuse printr-un proces verbal ce nu a făcut obiectul cauzei, cerere de conexare, cerere de depunere a întregului material probator de către reclamant privind procesul verbal de constatare încheiat, iar instanța prin încheierile de ședință pronunțate în prezentul dosar a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate, a declinat în favoarea Înaltei Curți de Casație și Justiție competența de soluționare a cererii de strămutare, a respins ca inadmisibilă cererea de suspendare a măsurilor dispuse printr-un alt proces verbal decât cel ce face obiectul prezentei cauze, și s-a pronunțat asupra celorlalte cereri enunțate. Totodată, ca urmare a punerii în discuția părților, prin încheierile de ședință pronunțate în prezentul dosar, instanța a calificat "excepțiile" nulității și nelegalității procesului verbal de constatare întocmit de către reclamant ca fiind apărări de fond și a calificat denumirea corectă a unor excepții procesuale invocate de către aceste pârâte.

Totodată, este de menționat faptul că pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. a formulat o cerere privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu două întrebări preliminare, referitoare la interpretarea articolului 4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993 (1565-

1571). Conținutul celor două întrebări preliminare, redat în înscrisul de la fila 1574 din dosar este următorul: "1. În ce măsură articolul 4 alin.2 din Directiva 93/13 poate fi interpretat în sensul în care noțiunile de obiect al contractului și de preț, la care face referire această dispoziție, cuprind elementele ce formează contraprestația la care o instituție de credit este îndrituită conform unui contract de credit de consum, respectiv Dobânda anuală efectivă a unui contract de credit de consum (astfel cum este aceasta definită în Directiva 2008/48 referitoare la contractele de credit de consum), formată în special din dobânda fixă sau variabilă, comisioanele bancare și alte costuri incluse și definite de contract ? " și "2. În ce măsură articolul 4 alin.2 din Directiva 93/13 poate fi interpretat în sensul permiterii unui stat membru, care a transpus această dispoziție în dreptul intern, de a nu ține cont, în momentul aplicării legii de către organele judecătorești, de norma națională de transpunere și de a proceda la verificarea caracterului abuziv a unor clauze contractuale ce privesc obiectul contractului și caracterul adecvat al prețului ? " .

În motivarea acestei cereri, în esență, pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. a învederat obligația instanței de a aplica dreptul comunitar pentru a verifica validitatea normei naționale de transpunere, soluția din prezenta cauză fiind dependentă de interpretarea dispozițiilor comunitare iar instanța fiind obligată în baza legii 340/2009 să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu aceste întrebări preliminare.

Pârâții Pop Ioan și Pop Viorica, Maruneac Cătălin și Maruneac Mihaela Monica, Baboș Filonaș și Baboș Maria, Tănase Ion și Tănase Maria, Peșteanu Marcela Crina și Peșteanu Ovidiu Iulian, Blândaș Igret Adriana și Blândaș Igret Ioan, au formulat întâmpinare, solicitând admiterea cererii principale astfel cum a fost formulată.

Intervenienții Pavel Daniel și Pavel Diana Nicoleta, Gal Ștefan și Gal Maria Magdolna, Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia, Brejea Florin și Brejea Delia Ioana, Mureșan Ioan Olimpiu și Mureșan Alina Elena, Popiț Florin și Popiț Camelia Ramona, Jula Florin și Jula Mirela Claudia, Țîrlea Aurel și Țîrlea Rodica Valeria, Balog Florica Mărioara și Balog Liviu au formulat și precizat cereri de intervenție în interes propriu prin care au solicitat constatarea caracterului abuziv al clauzelor cuprinse în art. 3, litera d, și articolul 5, litera a, referitoare la revizuirea ratei dobânzii curente în cazul intervenirii unor schimbări semnificative pe piața monetară și plata unui comision de risc, inserate în cuprinsul secțiunii "condiții speciale" ale convențiilor de credit încheiate cu pârâta S.C. Volksbank Romania S.A precum și al clauzei cuprinse în art. 3.11 din secțiunea "condiții generale" ale aceluiași convenții de credit și restituirea sumelor încasate de bancă, cu titlu de comision de risc.

În motivare, acești intervenienți au prezentat argumente asemănătoare cu cele învederate de către reclamant prin cererea principală.

În drept, aceste cereri de intervenție nu au fost motivate în mod expres.

Intervenienții Cubineț Victoria și Cubineț Ioan, Prodan Monica și Prodan Dan, Abudăni Viorica-Alexandra și Abudăni Silviu-Eugen, Băbănaș Valeria Maria și Băbănaș Alexandru, Băla Cristina-Mioara și Băla Constantin-Sorinel, Dandea Rodica și Dandea Petru, Farcaș Lucia și Farcaș Vasile, Gherman Ileana-Domnica și Gherman Vasile, Lucaci Ana-Maria și Lucaci Adrian - Radu, Mureșan Daniela-Ileana și Mureșan Dan, Marian Georgeta-Florina și Marian Adrian Augustin, Petre Anuța și Petre Florin Gavril, Pop Florentina-Dorina și Pop Nicolae, Rad Livia și Rad Liviu, Terheș Daniela și Terheș Dragotin, Vasiliu Victoria și Vasiliu Iuliean, Mureșan Anca Geanina și Mureșan Marius-Olimpiu, Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian au formulat și precizat cereri de intervenție atât în interes propriu cât și în interesul reclamantului prin care au solicitat să se constate caracterul abuziv al clauzelor cuprinse în art. 3, litera d, art.4, litera a și articolul 5, litera a, referitoare la revizuirea ratei dobânzii curente în cazul intervenirii unor schimbări semnificative pe piața monetară, plata unui comision de penalizare și plata unui comision de risc, inserate în cuprinsul secțiunii "condiții speciale" ale convențiilor de credit încheiate cu pârâta S.C. Volksbank Romania S.A, modificarea clauzelor abuzive, restituirea sumelor încasate de bancă, cu titlu de comision de risc, obligarea băncii la plata dobânzii legale aferente sumelor încasate cu titlu de comision de risc, calculată de la data încasării și până la data restituirii efective precum și obligarea băncii la imputarea sumelor de bani a căror restituire ce cere împreună cu dobânda legală aferentă, asupra capitalului împrumutat.

În motivare, acești intervenienți au prezentat argumente asemănătoare cu cele învederate de către reclamant prin cererea principală.

În drept, aceste cereri de intervenție au fost întemeiate pe prevederile legii 193/2000, modificată, legii 296/2004, legii 289/2004, OG 21/1992, OUG 50/2010, OG 9/2000.

De menționat este faptul că toți intervenienții au precizat că își îndreapă pretențiile atât împotriva S.C. Volksbank Romania S.A (cu sediul în București) cât și împotriva S.C. Volksbank Romania S.A-Sucursala Zalău.

Prin încheierile de ședință din data de 07.12.2010 și 14.10.2010, instanța a calificat cererile de intervenție formulate de către intervenienții reprezentați prin avocat ca fiind cereri de intervenție în interes propriu și a încuviințat în principiu toate cererile de intervenție în interes propriu formulate în cauză.

În cauză, instanța a administrat proba cu înscrisuri.

Analizând actele si lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

În fapt, pârâții Pop Ioan și Pop Viorica, Maruneac Cătălin și Maruneac Mihaela Monica, Baboș Filonaș și Baboș Maria, Tănase Ion și Tănase Maria, Peșteanu Marcela Crina și Peșteanu Ovidiu Iulian, Blândaș Igrat Adriana și Blândaș Igrat Ioan și intervenienții în interes propriu Pavel

Daniel și Pavel Diana Nicoleta, Gal Ștefan și Gal Maria Magdolna, Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia, Brejea Florin și Brejea Delia Ioana, Mureșan Ioan Olimpiu și Mureșan Alina Elena, Popiț Florin și Popiț Camelia Ramona, Jula Florin și Jula Mirela Claudia, Țîrlea Aurel și Țîrlea Rodica Valeria, Balog Florica Mărioara și Balog Liviu, Cubineț Victoria și Cubineț Ioan, Prodan Monica și Prodan Dan, Abudăanii Viorica-Alexandra și Abudăanii Silviu-Eugen, Băbănaș Valeria Maria și Băbănaș Alexandru, Băla Cristina-Mioara și Băla Constantin-Sorinel, Dandea Rodica și Dandea Petru, Farcaș Lucia și Farcaș Vasile, Gherman Ileana-Domnica și Gherman Vasile, Lucaci Ana-Maria și Lucaci Adrian - Radu, Mureșan Daniela-Ileana și Mureșan Dan, Marian Georgeta-Florina și Marian Adrian Augustin, Petre Anuța și Petre Florin Gavril, Pop Florentina-Dorina și Pop Nicolae, Rad Livia și Rad Liviu, Terheș Daniela și Terheș Dragotin, Vasiliu Victoria și Vasiliu Iuliean, Mureșan Anca Geanina și Mureșan Marius-Olimpiu, Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian au formulat un număr de 33 de reclamații înregistrate la sediul reclamantului, vizând existența unor clauze abuzive în convențiile de credit încheiate de aceștia cu pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. În urma controlului efectuat de către reclamant acesta a întocmit procesul verbal de constatare nr. 0024842/16.08.2010 prin care a semnalat că clauzele cuprinse în art. 3, litera d, art.4, litera a și articolul 5, litera a, referitoare la revizuirea ratei dobânzii curente în cazul intervenirii unor schimbări semnificative pe piața monetară, plata unui comision de penalizare și plata unui comision de risc din convențiile de credit verificate încalcă prevederile art.4 din legea 193/2000 și a sesizat instanța de judecată cu acțiunea ce face obiectul prezentului dosar.

Cu titlu preliminar se impune **lămurirea cadrului procesual și a calităților procesuale ale părților**. Astfel, având în vedere că procedura prevăzută de legea nr.193/2000, care, spre deosebire de dreptul comun în materie contravențională, stabilește în competența organelor de control abilitate doar constatarea faptelor și consemnarea lor în cuprinsul unui proces verbal, care, ulterior, este trimis instanței competente pentru a dispune măsurile care se impun și totodată, ținând cont de faptul că aceeași lege prevede posibilitatea atacării procesului verbal, în condițiile prevăzute de OG 2/2001, reiese că natura prezentei cauze este una mixtă, ea cuprinzând, pe de o parte, sesizarea instanței de către organul de control, în vederea constatării clauzelor abuzive, aplicării sancțiunii contravenționale și a altor eventuale măsuri și, pe de altă parte, plângerea formulată de pretinsul contravenient împotriva procesului verbal de constatare.

Prin urmare, Comisariatul Pentru Protecția Consumatorilor și S.C. Volksbank Romania S.A. S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău au, pe de o parte, calitățile generice de reclamant, respectiv pârâte și pe de altă parte, calitățile de petent, respectiv intimat. În acest cadru procesual au formulat cereri de intervenție în interes propriu persoanele mai sus enumerate. Referitor la Pop Ioan și Pop Viorica, Maruneac Cătălin și

Maruneac Mihaela Monica, Baboș Filonaș și Baboș Maria, Tănase Ion și Tănase Maria, Peșteanu Marcela Crina și Peșteanu Ovidiu Iulian, Blândaș Iğret Adriana și Blândaș Iğret Ioan, aceste persoane întrucât nu au formulat cereri de intervenție în interes propriu iar prin cererea principală se ridică problema constatării unor clauze abuzive și modificarea sau anularea acestora, privind convenții de credit încheiate de aceste persoane, s-a impus includerea acestor persoane în cadrul procesual, motiv pentru care reclamantul a solicitat introducerea acestor persoane în cauză, în calitate de pârâți. În cele ce urmează în cuprinsul considerentelor pentru o mai facilă referire la partea S.C. Volksbank Romania S.A., această parte va fi denumită în continuare și "pârâta", "petenta" sau "banca".

Cu privire la **cererea băncii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene cu cele două întrebări preliminare**, referitoare la interpretarea articolului 4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993, întrebări formulate de către bancă, indicate la fila 1574 din dosar și cererea accesorie privind suspendarea prezentei cauze până la pronunțarea unei hotărâri a Curții de Justiție a Uniunii Europene asupra respectivelor întrebări preliminare, aceste cereri urmează a fi respinse de către instanță, potrivit considerentelor ce urmează a fi prezentate în continuare.

În primul rând se impune a se preciza că rațiunea instanței de a se pronunța asupra acestor cereri o dată cu pronunțarea asupra fondului cauzei constă în evitarea interpretării de către părți a unei antepronunțări a instanței asupra fondului cauzei, întrucât motivele care au determinat instanța să adopte soluția cu privire la aceste cereri au o anumită legătură și cu motivele pentru care instanța a adoptat soluția privind fondul cauzei.

Astfel, referitor la cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, pentru a solicita acesteia, în baza art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pronunțarea unei hotărâri preliminare cu privire la cele două întrebări formulate de către bancă, instanța precizează că, începând cu data de 1.12.2009 a intrat în vigoare Tratatul de la Lisabona, care a adus ample modificări tratatelor constitutive ale Comunităților europene, inclusiv Tratatului instituind Comunitatea Europeană.

Tratatul de la Lisabona a modificat și art. 234 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană (fostul articol 177 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, în numerotarea anterioară Tratatului de la Amsterdam). Astfel, în urma renumerotării, fostul art. 234 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană a devenit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (ex-articolul 234 TCE) are următorul conținut:

„Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la:

(a) interpretarea tratatelor;

(b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii;

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată să sesizeze Curtea.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe judecătorești naționale privind o persoană supusă unei măsuri privative de libertate, Curtea hotărăște în cel mai scurt termen”.

În soluționarea cererii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene cu cele două întrebări formulate de către bancă, instanța subliniază că în aprecierea posibilității sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene trebuie să țină seama de opinia exprimată chiar de Curtea de Justiție a Comunităților Europene în această privință, prin hotărârea din 6 octombrie 1982, dată în cauza Srl CILFIT și Lanificio di Gavardo SpA contra Ministerului Sănătății. Curtea de Justiție a Comunităților Europene a pronunțat această hotărâre prin care instanța de contencios european de la Luxemburg a stabilit condițiile și limitele „teoriei actului clar”, astfel cum este cunoscută în literatura de specialitate.

Astfel, în hotărârea dată în cauza Srl CILFIT și Lanificio di Gavardo SpA contra Ministerului Sănătății, Curtea de Justiție a Comunităților Europene a arătat că „din relația dintre alineatele (2) și (3) ale articolului 177 rezultă că instanțele vizate de alineatul (3) se bucură de aceeași putere de apreciere ca toate celelalte instanțe naționale pentru a evalua dacă este necesară o decizie asupra unui aspect de drept comunitar pentru a pronunța o hotărâre. Prin urmare, aceste instanțe naționale nu sunt obligate să trimită o întrebare privind interpretarea dreptului comunitar adresată în fața acestora în cazul în care respectiva întrebare nu este pertinentă, adică în cazul în care, indiferent care ar fi răspunsul la această întrebare, el nu ar putea avea nici o influență asupra soluționării litigiului.

În paragrafele nr. 13, 14 și 16 din aceeași hotărâre, Curtea Europeană de Justiție a precizat că „în Hotărârea din 27 martie 1963 (în cauzele conexe 28 până la 30/1962, Da Costa, Culegere, p. 75) Curtea a declarat că „deși articolul 177 alineatul (3) obligă fără nici o restricție instanțele naționale ale căror decizii nu pot face obiectul unei căi de atac în dreptul intern să trimită Curții orice întrebare privind interpretarea adresată în fața acestora, autoritatea interpretării date de Curte în temeiul articolului 177 poate, cu toate acestea, să priveze această obligație de cauza sa și să o golească astfel de conținut; este cazul, în special, atunci când întrebarea adresată este identică din punct de vedere material cu o întrebare care a făcut deja obiectul unei hotărâri preliminare într-o cauză similară.

14 Același efect, în ceea ce privește limitele obligației formulate de articolul 177 alineatul (3), poate rezulta dintr-o jurisprudență consacrată a Curții care a rezolvat aspectul de drept respectiv, indiferent de natura procedurilor care au dus la această jurisprudență, chiar în absența unei identități a întrebărilor în litigiu.

16 În cele din urmă, aplicarea corectă a dreptului comunitar se poate impune în mod atât de evident încât să nu lase loc nici unei îndoieli rezonabile privind modul de rezolvare a întrebării adresate. Înainte de a concluziona că este vorba de o astfel de situație, instanța națională trebuie să fie convinsă că acest aspect se impune în mod la fel de evident și instanțelor naționale ale celorlalte state membre și Curții de Justiție. Doar în cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, instanța națională se poate abține să mai trimită această întrebare Curții de Justiție și poate să o rezolve pe propria răspundere.”

Curtea de Justiție a Comunităților Europene a concluzionat, în paragraful nr. 21 din această hotărâre, că „articolul 177 alineatul (3) trebuie să fie interpretat în sensul că o instanță națională ale cărei decizii nu pot face obiectul unei căi de atac în dreptul intern trebuie, atunci când i se adresează o întrebare de drept comunitar, să își îndeplinească obligația de sesizare a Curții de Justiție, cu excepția cazului în care constată că întrebarea adresată nu este pertinentă sau că dispoziția comunitară în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții sau că aplicarea corectă a dreptului comunitar se impune cu o asemenea evidentă încât nu mai lasă loc nici unei îndoieli rezonabile”.

Având în vedere așa numita „teorie a actului clar”, stabilită în hotărârea citată anterior, instanța apreciază că, în prezenta speță ne găsim în prezența celei de a treia ipoteză consacrată de „teoria actului clar”, respectiv aplicarea corectă a dreptului comunitar se impune în mod atât de evident încât nu lasă loc nici unei îndoieli rezonabile privind modul de rezolvare a întrebărilor adresate.

Articolul 4, alin.2 al Directivei 93/13 din 5 aprilie 1993 are următorul conținut:” Aprecierea caracterului abuziv al clauzelor nu privește nici definirea obiectului contractului, nici caracterul adecvat al prețului sau remunerației, pe de o parte, față de serviciile sau bunurile furnizate în schimbul acestora, pe de altă parte, în măsura în care aceste clauze sunt exprimate în mod clar și inteligibil”.Acest articol a fost detaliat de Considerentul 19 al Directivei 93/13 din 5 aprilie 1993, în sensul care specifică “în sensul prezentei directive, aprecierea caracterului abuziv nu se efectuează asupra clauzelor care descriu obiectul principal al contractului, nici asupra raportului calitate/preț al bunurilor sau serviciilor furnizate”. Legea 193/2000, cu modificările și completările ulterioare, care a transpus în dreptul intern Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993, statuează prin art.4,alin 6, în felul următor:” Evaluarea naturii abuzive a clauzelor nu se asociază nici cu definirea obiectului principal al contractului, nici cu calitatea de a satisface cerințele de preț și de plată, pe de o parte, nici cu

produsele și serviciile oferite în schimb, pe de altă parte, în măsura în care aceste clauze sunt exprimate într-un limbaj ușor inteligibil.”

Referitor la prima întrebare preliminară formulată de către bancă (f.1574) este evident că nu prezintă vreo problemă de interpretare art.4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993, în sensul definiții cuprinsului noțiunii de obiect al contractului. În definitiv, toate clauzele unui contract alcătuiesc obiectul respectivului contract. Dar evident că nu în acest sens trebuie interpretată norma juridică comunitară în discuție, în caz contrar nu ar fi posibilă aprecierea caracterului abuziv al nici unei clauze dintr-un contract, atâta timp cât toate clauzele contractuale formează obiectul contractului. Norma juridică comunitară în discuție nu prezintă probleme de interpretare și aplicare, întrucât sensul articolul 4, alin.2 al Directivei 93/13 din 5 aprilie 1993 este cu totul altul decât cel sugerat prin modalitatea de formulare de către bancă a primei întrebări preliminare. Astfel, cuvântul “cheie” pentru înțelegerea sensului normei juridice comunitare în discuție este “**definirea**” (obiectului contractului) sau cum se detaliază în Considerentul 19 al Directivei 93/13 din 5 aprilie 1993, “**descrierea**” (obiectului principal al contractului). A defini înseamnă a descrie generic, în esență. Cu alte cuvinte, art.4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993, vizează acele clauze din contract care arată generic sau în esență la ce se referă respectivul contract. De exemplu, în speța de față, o atare clauză la care se referă art.4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993 este cea cuprinsă în art. 1 din secțiunea “condiții speciale” a convențiilor de creditare încheiate de către părți (de exemplu fila 1266), care este intitulată chiar cu denumirea de “obiectul convenției” și conține descrierea în esență a contractului.

De asemenea, prin prima întrebare preliminară formulată de către bancă, se face trimitere la conținutul noțiunii de “preț”, dar și sub acest aspect, prin modalitatea de formulare a întrebării se face abstracție de sensul normei juridice comunitare în discuție. Astfel, în art.4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993, se folosește cuvântul “preț” în cadrul unui context, ce vizează o comparație :” *Aprecierea caracterului abuziv al clauzelor nu privește, nici caracterul adecvat al prețului sau remunerației, pe de o parte, **față de serviciile sau bunurile furnizate în schimbul acestora, pe de altă parte...***”. Iar Considerentul 19 al Directivei 93/13 din 5 aprilie 1993, clarifică și mai mult tipul de contracte la care se referă norma juridică comunitară în discuție, prin folosirea sintagmei “raport calitate/preț”: “*în sensul prezentei directive, aprecierea caracterului abuziv nu se efectuează....., **nici asupra raportului calitate/preț al bunurilor sau serviciilor furnizate***”. Este evident că norma juridică comunitară în discuție vizează excluderea de la evaluarea caracterului abuziv a proporționalității între calitatea bunului livrat sau serviciului prestat de comerciant și prețul plătit de consumator. Totodată este evident că această normă juridică se referă la contractele de vânzare cumpărare sau de prestare a diverselor servicii, acestea fiind contractele în care consumatorul plătește un preț pentru bunurile cumpărate sau pentru serviciile de care a beneficiat. La fel

de evident este faptul că doar în cazul acestor contracte se poate pune problema raportului calitate/preț al bunurilor sau serviciilor furnizate. Este de neconceput a se pune problema raportului calitate/preț, în cazul contractelor de credit, întrucât în cazul acestor contracte consumatorul nu plătește un preț pentru o anumită calitate a mărfii sau a serviciului de care a beneficiat. Dimpotrivă, în cazul contractelor de credit, în esență, consumatorul primește o sumă de bani cu titlu de împrumut, care este cu titlu oneros, având obligația de a restitui aceea sumă de bani, în rate, la care se adaugă și costul dobânzii convenită și celelalte costuri legitime ale creditului. În cazul contractelor de credit, nu se poate vorbi despre o „calitate” a banilor primiți cu titlu de împrumut și nici despre un preț pentru primirea acelor bani cu titlu de împrumut, noțiunea de preț fiind specifică vânzării-cumpărării sau prestărilor de diverse servicii. Prin urmare, norma juridică comunitară în discuție nu vizează excluderea de la controlul judiciar a posibilului caracter abuziv al oricăror clauze din contractul de credit care impun un anumit cost consumatorului.

Cea de a doua întrebare preliminară formulată de către bancă, nu poate fi calificată altfel decât retorică. Este evident că instanța națională are obligația respectării atât a prevederii cuprinse în art.4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993 cât și a normei juridice naționale de transpunere a directivei.

În concluzie, întrucât aplicarea corectă a dreptului comunitar (art.4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993) se impune în mod atât de evident încât nu lasă loc nici unei îndoieli rezonabile privind modul de rezolvare a întrebărilor adresate de către bancă, instanța urmează a respinge cererea băncii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene cu cele două întrebări preliminare formulate de către bancă și totodată a respinge cererea accesorie privind suspendarea prezentei cauze până la pronunțarea unei hotărâri a Curții de Justiție a Uniunii Europene asupra respectivelor întrebări preliminare.

Se mai impune a preciza un aspect. În nici un caz, prezenta instanță, fiind instanța de fond, iar hotărârea pronunțată fiind supusă recursului, nu avea obligația ci doar facultatea de a sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu întrebările preliminare formulate, astfel cum rezultă din prevederile art.267, alin 2 și 3 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (ex-articolul 234 TCE), mai sus citate. Banca, în susținerea cererii sale a invocat prevederile art. 2, alin. 2 din legea 340/2009, însă acest act normativ nu este incident în cauză. Așa cum arată și titlul legii 340/2009, această lege a fost adoptată de către România, având ca obiect strict întrebările preliminare referitoare la validitatea sau interpretarea dreptului comunitar legat de unele din actele la care se referă art.35, paragraful 1 din Tratatul privind Uniunea Europeană. Iar articolul 35, paragraful 1 din Tratatul privind Uniunea Europeană se referă la cooperarea polițienească. Evident că posibilitățile de formulare a unor întrebări preliminare în această materie vizează preponderent cauzele penale, motiv pentru care se face trimitere în cuprinsul legii la instanțele care pronunță

hotărâri ce nu mai pot fi atacate prin intermediul căilor ordinare de atac, având în vedere în special sistemul căilor de atac reglementat de procedura penală.Însă, raportat la speța de față și întrebările preliminare formulate de către bancă, este evident că acestea nu au nici o legătură cu actele la care se referă art.35 , paragraful 1 din Tratatul privind Uniunea Europeană, motiv pentru care legea 340/2009 nu este incidentă în cauză. Oricum, având în vedere așa numita „teorie a actului clar”, mai sus expusă, chiar dacă hotărârea prezentei instanțe (ipotetic vorbind) nu ar mai fi fost supusă nici unei căi de atac în dreptul intern, instanța nu avea obligația sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene, în prezența uneia din ipotezele ce conturează așa numita „teorie a actului clar”.

Cu privire la **excepția lipsei capacității procesuale pasive a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău**, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A., această excepție urmează a fi admisă de către instanță, atât raportat la cererea principală cât și raportat la cererile de intervenție în interes propriu.Astfel, conform art. 43 din legea 31/1990, cu modificările și completările ulterioare, sucursalele reprezintă dezmembrăminte fără personalitate juridică ale societăților comerciale.Sucursala, neavând personalitate juridică nu are nici capacitatea de a exercita drepturi sau a-și asuma obligații în plan procesual, prin urmare este lipsită de capacitate procesuală.Chiar și prin art.4 al actului constitutiv al băncii (f.1734), s-a statuat că sucursalele băncii nu au personalitate juridică și nu s-a convenit vreo posibilitate de reprezentare a societății comerciale prin sucursală.Trebuie amintit faptul că, practica judiciară, a admis, cu titlu de excepție, în domeniul bancar și cel al asigurărilor ipoteza reprezentării societății comerciale prin sucursală, însă doar în situația în care în actul constitutiv al societății s-a stipulat în mod expres o atare posibilitate, ceea ce nu este cazul în speța de față.Mai trebuie amintit faptul că, în speță nu sunt incidente nici prevederile art.41, alin.2 C.proc. civ. deoarece acest text de lege se referă la acele societăți, care în ansamblul lor sunt lipsite de personalitate juridică (cum ar fi de exemplu, o societatea civilă înființată în baza unui contract de societate civilă) și nicidecum nu se referă la un dezmembrământ al unei societăți, care (societate) în ansamblul său are personalitate juridică.De altfel, această concluzie se desprinde și din interpretarea prevederilor art. 7, alin.3 C.proc.civ.Admițând excepția capacității procesuale pasive a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău, atât raportat la cererea principală cât și la cererile de intervenție în interes propriu, instanța va anula în parte aceste cereri, în ceea ce privește pretențiile formulate împotriva pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău, nulitatea fiind sancțiunea prevăzută de art. 161 C.proc.civ pentru o atare ipoteză.

Referitor la **excepția lipsei de obiect a capătului de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate în baza clauzelor indicate ca abuzive**, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A, această excepție va fi

respinsă de către instanță. Cu titlu preliminar, trebuie arătat că, deși banca a intitulat această excepție ca "excepția nulității", conform art. 133, alin.1 C.proc.civ., nulitatea este doar sancțiunea aplicabilă în cazul lipsei de obiect a unei cereri sau unui capăt de cerere. Nedeterminarea unui capăt de cerere este asimilată cu lipsa obiectului capătului de cerere, astfel că, după punerea în discuția părților, instanța a calificat denumirea corectă a acestei excepții procesuale. Trebuie precizat că, printre cerințele obiectului cererii de chemare în judecată se numără și cerința de a fi determinat **sau determinabil**. Astfel, în speța de față, chiar dacă obiectul capătului de cerere din cererea principală (formulat în finalul acțiunii-f.6), la care se referă excepția procesuală invocată de către bancă nu este determinat, acesta este determinabil. Adică, chiar dacă reclamantul nu a indicat în concret sumele de bani a căror restituire o solicită, acestea pot fi determinate cu exactitate la momentul punerii în executare a hotărârii judecătorești, întrucât sunt identificate cu claritate criteriile pe baza cărora se calculează sumele în discuție. De altfel, indicarea unor sume de bani în mod concret, în cazul prezentului litigiu, ar fi fost caracterizată de inutilitate, deoarece în discuție sunt sume de bani încasate de către bancă lunar, în baza unor contracte cu executare succesivă în timp și în fiecare lună în cadrul procesului ar fi fost cazul să se actualizeze valoarea respectivelor sume. Aceasta ar fi fost un demers inutil, întrucât în măsura constatării ca abuzive a clauzei privind comisionul de risc (este evident că doar în baza acestei clauze din cele indicate ca abuzive de către reclamant banca a încasat sume de bani de la consumatori), cu ocazia punerii în executare a hotărârii judecătorești privind restituirea sumelor de bani încasate de către bancă în baza clauzei privind comisionul de risc, aceste sume pot fi determinate cu exactitate pe baza plăților efectuate de către consumatori.

Însă, cu privire la **excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului în ceea ce privește capătul de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. în baza clauzelor indicate ca abuzive**, excepție invocată din oficiu, de către instanță, această excepție urmează a fi admisă. Conform art.8-13 din legea 193/2000, cu modificările și completările ulterioare, Comisariatul pentru Protecția Consumatorilor are legitimare procesuală activă doar pentru a solicita constatarea clauzelor abuzive, aplicarea de către instanță a sancțiunii contravenționale și luarea măsurii modificării clauzelor contractuale sau desființării contractului. Doar consumatorii prejudiciați prin contractul conținând clauze abuzive au legitimare procesuală activă pentru a solicita repunerea în situația anterioară și eventual repararea altor prejudicii. În acest sens sunt prevederile art. 14 din legea 193/2000, cu modificările și completările ulterioare. Prin urmare, admitând excepția, instanța va respinge capătul de cerere în discuție ca fiind formulat de către o persoană lipsită de calitate procesuală.

Cu privire la **excepția prescripției dreptului reclamantului de a solicita sancționarea contravențională a pârâtei S.C. Volksbank**

Romania S.A., excepție invocată de către această din urmă pârâtă, această excepție urmează a fi respinsă. Banca a invocat în susținerea acestei excepții prevederile art.13, alin.1 din OG 2/2001, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care statuează:” *Aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale se prescrie în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei.*” Însă, acest text de lege nu este aplicabil în cauză întrucât în speță sunt incidente prevederile art. 13, alin. 2 din același act normativ, care statuează:” *În cazul contravențiilor continue termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data constatării faptei. Contravenția este continuă în situația în care încălcarea obligației legale durează în timp.*” Contrar susținerilor băncii, contravenția în discuție este una continuă așa cum rezultă și din modul de formulare al art. 13 din legea 193/2000, cu modificările și completările ulterioare:” *Instanța, în cazul în care constată existența clauzelor abuzive în contract...*”. Prin urmare contravenția în discuție o reprezintă “existența clauzelor abuzive”, care evident că reprezintă o situație de încălcare a obligației legale care durează în timp. Legiuitorul a reglementat de asemenea manieră conținutul contravenției în discuție, tocmai pentru a fi posibilă sancționarea acestui tip de contravenție, data săvârșirii faptei fiind asimilată cu data constatării faptei (în cazul contravenției continue).

Referitor la **excepția inadmisibilității cererilor de intervenție atât în interes propriu cât și în interesul reclamantului, formulate de către intervenienții reprezentați prin avocat Vușcan Violeta, în cadrul procesului**, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A, această excepție va fi respinsă ca rămasă fără obiect întrucât prin încheierea de ședință din data de 07.12.2010 (f.1585-1589), după punerea în discuția părților, instanța a calificat respectivele cereri de intervenție ca fiind în interes propriu.

Cu privire la **excepția prescripției dreptului material la acțiune al intervenienților** Fărcaș Vasile și Fărcaș Lucia, Pop Nicolae și Pop Florentina Dorina, Terheș Dragotin și Terheș Daniela, Lucaci Ana Maria și Lucaci Adrian Radu, Dandea Petru și Dandea Rodica, Popiț Florin Ioan și Popiț Camelia Ramona, Jula Florin Teodor și Jula Claudia Mirela, Țîrlea Aurel Dorel și Țîrlea Valeria Rodica, Vasiliu Iuliean și Vasiliu Victoria, Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia, Pavel Daniel Ioan și Pavel Diana Nicoleta, Balog Florica Mărioara și Balog Liviu, Petrean Mircea Aurelian, Rad Liviu și Rad Șivia, Gherman Ileana Domnica în ceea ce privește formularea pretențiilor de restituire a comisionului de risc, plătit pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. București în perioada de timp anterioară datei de 17.08.2007, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. București, această excepție urmează a fi respinsă. În pofida susținerilor băncii, în sensul că data de la care curge termenul de prescripție pentru restituirea sumelor de bani încasate cu titlu de comision de risc este data producerii faptului prejudiciabil, trebuie observat faptul că cererea de restituire a respectivelor sume de bani este accesorie cererii de anulare a clauzelor abuzive. Mai exact, restituirea sumelor de bani încasate

cu titlu de comision de risc reprezintă repunerea părților în situația anterioară, în urma anulării clauzelor abuzive vizând plata comisionului de risc. Cu alte cuvinte, cererea de restituire a sumelor de bani nu este o cerere independentă procesual, vizând un prejudiciu cauzat consumatorilor printr-o faptă ilicită ci se află în totală dependență de modul de soluționare a solicitărilor privind anularea clauzelor abuzive vizând plata comisionului de risc. În lipsa anulării clauzelor abuzive vizând plata comisionului de risc, nu se poate pune problema restituirii către consumatori a sumelor de bani încasate de bancă, cu titlu de comision de risc. Astfel, termenul de prescripție privind dreptul consumatorilor de a cere restituirea sumelor de bani încasate de către bancă, cu titlu de comision de risc începe să curgă de la data pronunțării hotărârii judecătorești de anulare a clauzelor abuzive vizând plata comisionului de risc. Este incontestabil că ori de câte ori se dispune anularea totală sau parțială a unui contract și părțile nu au solicitat prin acțiunea respectivă și repunerea în situația anterioară, de la data pronunțării hotărârii judecătorești curge termenul general de prescripție de 3 ani, în care părțile au posibilitatea să ceară, pe calea unei acțiuni separate (fără a se opune prescripția extinctivă) repunerea în situația anterioară. Cu atât mai mult intervențiilor din prezenta cauză nu le poate fi opusă prescripția extinctivă a dreptului de a cere restituirea sumelor de bani încasate de către bancă, cu titlu de comision de risc, întrucât au formulat cererea de restituire a respectivelor sume de bani în cadrul procesual al acțiunii prin care se solicită anularea clauzelor abuzive vizând plata comisionului de risc.

Referitor la **plângerea contravențională** formulată de către pârâta-petentă S.C. Volksbank Romania S.A. împotriva procesului verbal de constatare nr. 0024842 întocmit de către reclamantul-intimat la data de 16.08.2010, plângere contravențională grefată pe conținutul întâmpinării formulate de către pârâta-petentă S.C. Volksbank Romania S.A., această plângere urmează a fi respinsă ca nefondată. Prin punctul 2 al întâmpinării (f.612), banca a invocat nulitatea procesului verbal de constatare întocmit de către reclamantul-intimat iar instanța, după punerea în discuția părților, calificând așa numita "excepție" a nulității procesului verbal de constatare ca fiind o apărare de fond, prin încheierea de ședință din data de 07.12.2010 (f.1585-1589). Contravenția în discuție în prezenta speță (existența clauzelor abuzive) este o contravenție continuă. Instanța a prezentat argumente în acest sens, în cuprinsul prezentelor considerente, în secțiunea privind excepția dreptului reclamantului de a cere sancționarea contravențională a băncii, motiv pentru care, în scopul evitării repetării, nu va reveni asupra acestor argumente. Însă, se impune a aminti faptul că, în cazul contravențiilor continue data săvârșirii faptei este asimilată cu data constatării faptei iar data constatării faptei este consemnată în procesul verbal de constatare în discuție. Prin urmare, nu sunt incidente în speță prevederile art. 17 din OG 2/2001, cu modificările și completările ulterioare, ce reglementează sancțiunea nulității absolute a procesului verbal în cazul lipsei mențiunii privind data săvârșirii faptei.

De asemenea, prin punctul 5 al întâmpinării (f.619), banca a invocat așa numita “excepție” de nelegalitate a procesului verbal de constatare întocmit de către reclamantul-intimat, iar instanța, după punerea în discuția părților, calificând așa numita “excepție” a nulității procesului verbal de constatare ca fiind o apărare de fond, prin încheierea de ședință din data de 07.12.2010 (f.1585-1589).În acest sens, banca a invocat încălcarea prevederilor art. 16 din OG 2/2001, cu modificările și completările ulterioare, deoarece nu s-au indicat toate împrejurările ce pot servi la aprecierea gravității faptei.Banca nu a arătat în mod concret care sunt acele împrejurări relevante care nu au fost indicate în procesul verbal.De asemenea, banca a formulat cerere de obligare a organului constatator la producerea întregului probator constând în înscrisurile pe baza cărora a încheiat procesul verbal de constatare (f.1526-1534) iar instanța a pus în vedere reclamantului , în măsura în care mai există și alte acte relevante care au stat la baza întocmirii procesului verbal în litigiu să le depună la dosarul cauzei, prin încheierea de ședință din data de 07.12.2010 (f.1585-1589).Din nou, trebuie remarcat faptul că banca nu a indicat în mod concret ce alte act ar fi fost justificat a fundamenta întocmirea procesului verbal de constatare.Așadar, raportat la natura contravenției în discuție (existența clauzelor abuzive în convențiile de credit), instanța apreciază că simpla depunere a contractelor de credit la dosarul cauzei este suficientă pentru a se analiza dacă acestea conțin sau nu clauze abuzive.Nu trebuie uitat faptul că, rolul organului constatator, raportat la procedura reglementată de art.8-13 din legea 193/2000, cu modificările și completările ulterioare, este unul limitat, întocmind doar un proces verbal de constatare (nu și de sancționare), indicând doar clauzele contractuale pentru care solicită constatarea caracterului abuziv și articolele din lege încălcate de comerciant.Prin urmare, materialul probator ce fundamentează procesul verbal de constatare întocmit de către reclamantul-intimat este suficient.Mai trebuie amintit faptul că potrivit art. 105, alineatul 2 C.proc.civ. (care completează materia contravențională) pentru a interveni sancțiunea nulității relative a procesului verbal (specifică în ipoteza ipotetică a încălcării prevederilor art. 16 din OG 2/2001, modificată) ar fi trebuit îndeplinite toate cerințele acestui text de lege, respectiv producerea pentru banca-petentă a unei vătămări care să nu poată fi înlăturată în alt mod decât prin anularea procesului verbal.Iar banca nu a relevat existența vreunei vătămări și oricum, dacă ar fi existat o vătămare aceasta ar fi putut fi înlăturată în cadrul prezentului proces de către instanță, cu atât mai mult cu cât rolul instanței, conform procedurii prevăzute de legea 193/2000 este atât de a constata existența clauzelor abuzive, cât și de a aplica sancțiunea contravențională.

În fine, legat de plângerea contravențională formulată de către bancă, mai trebuie amintit faptul că, prin punctul 4 al întâmpinării (f. 617-619), banca a invocat anumite argumente privind nelegalitatea sancțiunii și măsurii “dispuse”, însă acele argumente nu se referă la procesul verbal de constatare în discuție în prezenta cauză ci la un alt proces verbal, ce nu

face obiectul prezentului litigiu, fiind vizat doar de cererea de conexare formulată de către bancă (cerere respinsă). Prin procesul verbal de constatare nr. 0024842 întocmit de către reclamantul-intimat la data de 16.08.2010 nu s-a aplicat nici o sancțiune și nu s-au dispus măsuri.

Întrucât va respinge ca nefondată plângerea contravențională formulată de către bancă, în baza prevederilor art. 13 din legea 193/2000, cu modificările și completările ulterioare, instanța va aplica pârâtei-petente S.C. Volksbank Romania S.A. amendă contravențională în sumă de 600 lei. Aplicarea amenzii contravenționale în cuantumul indicat are în vedere respectarea principiului proporționalității, consacrat prin prevederile art. 21 din OG 2/2001, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, instanța a orientat cuantumul sancțiunii contravenționale spre mijlocul intervalului legal marcat de minimul și maximum amenzii contravenționale reglementate prin art. 16, alin. 2 din legea 193/2000, cu modificările și completările ulterioare, luând în considerare criteriile ce definesc principiul proporționalității. Nu se impune aplicarea minimului legal, datorită numărului mare de contracte ale băncii ce conțin clauze abuzive dar nici aplicarea maximumului special, care se justifică doar în considerarea unor situații de gravitate maximă.

Cu privire la fondul cauzei, instanța urmează a admite în parte cererea principală și a admite în parte cererile de intervenție în interes propriu, potrivit considerentelor ce urmează a fi prezentate în continuare.

Referitor la fondul litigiului trebuie precizat, cu titlu preliminar, că, în materia contractelor de consum legiuitorul național și cel european a urmărit în anumite ipoteze atenuarea principiului *pacta sunt servanda* dând instanței de judecată posibilitatea de a obliga la modificarea clauzelor unui contract sau de a-l anula în măsura în care reține că acesta cuprinde clauze abuzive.

O asemenea intervenție nu este de natură să înfrângă principiul forței obligatorii a contractelor consacrat de art. 969 alin. 1 C.civ. întrucât libertatea contractuală nu este identică cu una absolută sau discreționară de a contracta. Un contract are putere de lege între părți întrucât este prezumat a fi dominat de buna-credință și utilitate pentru părțile contractante. Forța juridică deplină este recunoscută numai acelor convenții care nu intră în conflict cu principiul constituțional al bune-credințe și cu bunele moravuri. În caz contrar el nu poate fi opus părților, terților sau instanței de judecată.

Mai mult, nu trebuie omis faptul că art. 969 C.civ. nu are o existență de sine stătătoare în ansamblul dispozițiilor Codului civil, ci el este inseparabil de art. 970 alin. 1 C.civ., executarea cu bună-credință a obligațiilor fiind rezultatul firesc al obligativității contractului. Un contract rămâne legea părților numai în măsura în care nici una dintre acestea nu ignoră sau încalcă cu bună știință îndatoririle care îi revin potrivit asumării și executării cu bună-credință a prestațiilor. Principiul forței obligatorii a contractului trebuie examinat și interpretat în strânsă legătură cu solidarismul contractual întrucât esența contractului este alcătuită nu numai

din voința părților contractante, ci și din interesul contractual al fiecăreia dintre ele. Tocmai de aceea, motivele invocate sub acest aspect de către bancă (sub pretextul libertății contractuale) nu pot fi primite.

De altfel, prin Legea nr. 193/2000 care a transpus conținutul Directivei Consiliului 93/13/CEE din 5 aprilie 1993 s-a stabilit în mod expres competența instanței de judecată de a constata caracterul abuziv. Interpretând această directivă, Curtea de Justiție a Comunităților Europene a stabilit în cauza *Oceano Grupo Editorial S.A. versus Rocio Murciano Quintero* (C – 240/98) că protecția acestui act normativ conferă judecătorului național de a aprecia din oficiu caracterul abuziv al unei clauze contractuale în măsura în care este investit cu formularea unei cereri întemeiate pe ea. Întrucât un asemenea examen presupune existența în prealabil a unui contract semnat de către cele două părți care și-a și produs integral sau parțial efectele, este neîndoielnic că executarea pentru un anumit interval de timp a obligațiilor asumate de către consumator nu poate împiedica verificarea conținutului său de către instanța de judecată. Ca atare, argumentele băncii, în sensul că consumatorii au acceptat în integralitate conținutul convențiilor de credit și le-au executat ca atare nu poate fi primit.

În aceeași ordine de idei, instanța reține că rațiunea avută în vedere la adoptarea acestui act normativ l-a constituit faptul că întregul sistem de protecție preluat în dreptul intern are la bază ideea că un consumator se află într-o poziție de inferioritate în raport cu comerciantul în ceea ce privește atât puterea de negociere, cât și nivelul de informare. Această situație îl pune în postura de a adera la condițiile redactate în prealabil de către comerciant fără a avea puterea de a influența conținutul lor. Chiar dacă utilizarea unor contracte al căror conținut a fost redactat anterior nu este interzisă de art. 5 din Legea nr. 193/2000, esențial rămâne ca prin acest mecanism să se dea posibilitatea consumatorului de a înțelege, negocia și accepta conținutul său.

Se mai impune o precizare, cu titlu preliminar. **OUG 50/2010, modificată prin legea 288/2010 nu este incidentă în prezenta cauză, motiv pentru care această hotărâre judecătorească nu se întemeiază pe prevederile OUG 50/2010, cu modificările și completările ulterioare.** Instanța, în cursul prezentului proces a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor OUG 50/2010 (în forma în vigoare înaintea modificării intervenite prin legea 288/2010) doar în considerarea modalității de formulare a art.29, alin. 1 din legea 47/1992, care face trimitere la o posibilă legătură a textului de lege criticat sub aspectul constituționalității cu soluționarea litigiului și nu neapărat la o dependență a soluției de textul de lege criticat sub aspectul constituționalității. Singura posibilă legătură cu prezentul litigiu a OUG 50/2010, în forma în vigoare înainte de modificarea intervenită prin legea 288/2010, erau prevederile legale cuprinse în art. 36 și art.95 din vechea reglementare, ce impunea eliminarea comisionului de risc din contractele de credit aflate în derulare. Însă aceste prevederi legale, în măsura în care

ar fi rămas în vigoare ar fi putut avea cel mult rolul de a confirma nelegalitatea comisionului de risc, întrucât soluția instanței de anulare a clauzelor contractuale vizând plata comisionului de risc s-ar fi fundamentat în întregime pe prevederile legii 193/2000, normele juridice cuprinse în acest din urmă act normativ fiind cele încălcate prin clauzele contractuale în discuție. Cu atât mai mult, în condițiile modificării conținutului art. 95 din OUG 50/2010 prin legea 288/2010, schimbările reglementate de acest act normativ neaplicându-se contractelor în derulare, este evident că act normativ nu este incident în cauză. Așadar nu se impune a insista asupra reliefărilor învederate de către bancă raportat la OUG 50/2010, modificată prin legea 288/2010. Totodată, pentru acest motiv, chiar în situația ipotetică a admiterii excepției de neconstituționalitate ce a fost invocată în cadrul prezentului litigiu, cu consecința posibilității formulării unei cereri de revizuire, instanța de revizuire este chemată să observe faptul că prezenta hotărâre judecătorească nu se întemeiază pe prevederile OUG 50/2010, cu modificările și completările ulterioare.

În cele ce urmează instanța va analiza dacă clauzele indicate în speță au sau nu caracter abuziv. Condițiile pentru a fi catalogată o clauză ca abuzivă rezultă din interpretarea Directivei 93/13 din 5 aprilie 1993 și a actului normativ care a transpus în dreptul intern această directivă, respectiv legea 193/2000, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, relevante în cauză sunt prevederile art. 1, alin. 3 și art. 4, alin. 1, 2 și 3 din legea 193/2000, modificată. Prevederile art. 1, alin. 3 din acest act normativ statuează:” *Se interzice comercianților stipularea de clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii*”. Prevederile art. 4, alin. 1, 2 și 3 din același act normativ statuează:” (1) *O clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul va fi considerată abuzivă dacă, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.*

(2) *O clauză contractuală va fi considerată ca nefiind negociată direct cu consumatorul dacă aceasta a fost stabilită fără a da posibilitate consumatorului să influențeze natura ei, cum ar fi contractele standard preformulate sau condițiile generale de vânzare practicate de comercianți pe piața produsului sau serviciului respectiv.*

(3) *Faptul că anumite aspecte ale clauzelor contractuale sau numai una dintre clauze a fost negociată direct cu consumatorul nu exclude aplicarea prevederilor prezentei legi pentru restul contractului, în cazul în care o evaluare globală a contractului evidențiază că acesta a fost prestabilit unilateral de comerciant. Dacă un comerciant pretinde că o clauză standard preformulată a fost negociată direct cu consumatorul, este de datoria lui să prezinte probe în acest sens.*” Din interpretarea textelor legale mai sus citate rezultă că pentru a fi catalogată ca abuzivă o clauză contractuală trebuie să îndeplinească în mod cumulativ două cerințe: să nu fi fost negociată și să creeze un dezechilibru semnificativ între drepturile și

obligățiile părților, în detrimentul consumatorilor și contrar cerințelor buneii credințe.

Prin apărările de fond prezentate în completarea la întâmpinare (f.1497-1525), banca a susținut că, pentru catalogarea ca abuzivă a unei clauze contractuale, ar mai trebui adăugată și cerința ca aceasta să nu se refere la obiectul principal al contractului. Instanța a răspuns acestei chestiuni, în cuprinsul prezentelor considerente, mai sus expuse, în secțiunea privind analizarea cererii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, motiv pentru care nu se impune o repetare a respectivelor argumente. În esență, trebuie amintit faptul că clauzele indicate ca abuzive în prezenta speță nu "definesc" obiectul contractului și prin natura lor (și a contractului de credit) nu alcătuiesc conținutul noțiunii de *raport calitate/preț al bunurilor sau serviciilor furnizate*. De exemplu, în speța de față, o clauză care definește obiectul contractului este cea cuprinsă în art. 1 din secțiunea "condiții speciale" a convențiilor de creditare încheiate de către părți (de exemplu fila 1266), care este intitulată chiar cu denumirea de "obiectul convenției" și conține descrierea în esență a contractului, însă aceea clauză nu a fost indicată ca abuzivă în prezenta speță. În concluzie, cu privire la această cerință pentru catalogarea ca abuzivă a unei clauze contractuale, învederate de către bancă, raportat la clauzele indicate ca fiind abuzive în prezenta speță se constată că nu definesc obiectul principal al contractului.

Prima cerință enunțată este îndeplinită în cazul tuturor clauzelor indicate ca fiind abuzive în prezenta speță. Banca nu a produs probe prin care să dovedească că a negociat clauzele contractuale în discuție, deși sarcina probei incumba acesteia conform art. 4, alin.3 din legea 193/2000, cu modificările și completările ulterioare. Prin urmare, în baza acestui text de lege trebuie constatat faptul că aceste clauzele contractuale în discuție nu au fost negociate de către bancă cu consumatorii. De altfel, din simpla lectură a convențiilor de credit depuse la dosarul cauzei, reiese în mod evident că sunt contracte standard preformulate. Nu este întemeiată afirmația băncii, prezentată în cadrul completării la întâmpinare (f.1497-1525), în sensul că doar secțiunea "condiții generale" a convențiilor de credit încheiate are caracter de contract standard preformat iar secțiunea "condiții speciale" a respectivelor convenții de credit este adaptată fiecărui client în parte. Instanța amintește faptul că, chiar dacă utilizarea unor contracte al căror conținut a fost redactat anterior nu este interzisă de art. 5 din Legea nr. 193/2000, esențial rămâne ca prin acest mecanism să se dea posibilitatea consumatorului de a înțelege, negocia și accepta conținutul său. Însă, comparând convențiile de credit depuse la dosarul cauzei de către intervenienți rezultă faptul că acestea au un conținut identic atât în secțiunea "condiții generale" cât și în secțiunea "condiții speciale" raportat la o anumită perioadă de timp a încheierii respectivelor convenții. În concret, comparând toate convențiile de credit depuse la dosarul cauzei nu se identifică anumite convenții în discuție, încheiate în aceeași zi sau aceeași lună calendaristică ori aceeași perioadă a unui an care să aibă conținut

diferit. În timp, banca a modificat conținutul preformat al convențiilor de credit, în detrimentul consumatorilor, sub aspectul clauzei privind plata comisionului de risc, impunând un quantum majorat al comisionului de risc. Întrucât, ca urmare a majorării quantumului comisionului de risc, toți consumatorii (părți în prezenta cauză) care au încheiat convenții de credit au semnat un contract cu același conținut raportat la același interval de timp, rezultă că doar "politica" băncii pentru un anumit interval de timp era criteriul pentru conținutul contractului, care evident era preformat. Ar fi absurd a acredita ideea că, consumatorii care au încheiat mai târziu convențiile de credit ar fi negociat un quantum mai mare al comisionului de risc sau ar fi acceptat în urma negocierii plata unui comision de risc mai mare. Concluzia logică care se desprinde este că acești consumatori au semnat conținutul preformat al contractului (într-o anumită perioadă de timp), nebeneficiind de posibilitatea negocierii, întrucât, în caz contrar ar fi obținut clauze contractuale mai favorabile nu dimpotrivă, clauze care să-i defavorizeze.

Fiind îndeplinită prima cerință enunțată privind caracterul abuziv pentru toate clauzele contractuale în discuție indicate în prezenta speță, pentru stabilirea caracterului abuziv al acestora, în cele ce urmează se va analiza raportat la fiecare clauză în parte îndeplinirea celei de a doua condiții, respectiv crearea unui dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în detrimentul consumatorilor și contrar cerințelor bunei credințe. Cu titlu preliminar, se impune precizarea că, în privința clauzelor cuprinse în art. 3, litera d și art. 4, litera a, litera din secțiunii "condiții speciale", referitoare la revizuirea ratei dobânzii curente în cazul intervenirii unor schimbări semnificative pe piața monetară și plata unui comision de penalizare, însuși banca prin întâmpinare (f.800) a învederat că dorește eliminarea acestora din conținutul contractului și a propus în acest scop, în baza OUG 50/2010, încheierea unor acte adiționale cu consumatorii (pe care le-a depus la dosarul cauzei- de exemplu f.1747-1750). Acele acte adiționale nu au fost semnate de către consumatori, prin urmare instanța a rămas investită cu soluționarea cererii privind caracterul abuziv la respectivelor clauze, însă probabil nu s-ar impune a insista foarte mult asupra acestor clauze. Totuși, în cele ce urmează instanța va expune principalele argumente ce justifică soluția adoptată și în privința respectivelor clauze contractuale.

Clauza cuprinsă în art. 3, litera d din secțiunea "condiții speciale", a convențiilor de credit în discuție are următorul conținut: "Data ajustării dobânzii: Banca își rezervă dreptul de a revizui rata dobânzii curente în cazul intervenirii unor schimbări semnificative pe piața monetară, comunicând Împrumutatului noua rată a dobânzii; Rata dobânzii astfel modificată se va aplica de la data comunicării".

Această clauză pune probleme sub aspectul echilibrului contractual, în sensul că oferă Băncii dreptul de a revizui rata dobânzii curente, fără ca noua rată să fie negociată cu clientul, acesta trebuind doar a fi înștiințat. Conținutul acestei clauze trebuie raportat la prevederile art. 1 lit. a din

Anexa cuprinzând clauzele considerate ca fiind abuzive, anexă la legea 193/2000, modificată, text de lege care statuează:” *Sunt considerate clauze abuzive acele prevederi contractuale care dau dreptul comerciantului de a modifica unilateral clauzele contractului, fără a avea un motiv întemeiat care să fie precizat în contract. Prevederile acestei litere nu se opun clauzelor în temeiul cărora un furnizor de servicii financiare își rezervă dreptul de a modifica rata dobânzii plătibile de către consumator ori datorată acestuia din urmă sau valoarea altor taxe pentru servicii financiare, fără o notificare prealabilă, dacă există o motivație întemeiată, în condițiile în care comerciantul este obligat să informeze cât mai curând posibil despre aceasta celelalte părți contractante și acestea din urmă au libertatea de a rezilia imediat contractul.*”Astfel, în principiu, o clauză care dă dreptul furnizorului de servicii financiare de a modifica rata dobânzii în mod unilateral nu este abuzivă, cu condiția ca acest lucru să se facă în baza unui **motiv întemeiat, prevăzut și în contract** și, totodată, cu condiția informării grabnice a clientului, care să aibă, de asemenea, **libertatea de a rezilia imediat contractul.**

Instanța constată că motivul ce ar trebui să fie “întemeiat” prevăzut în contract este acela al „intervenirii unor schimbări semnificative pe piața monetară”. Prin „motiv prevăzut în contract”, în sensul legii, se înțelege o situație clar descrisă, care să ofere clientului posibilitatea să știe, de la început, că dacă acea situație se va produce, dobânda va fi mărită. Totodată, motivul trebuie să fie suficient de clar arătat, de determinat, ca, în eventualitatea unui litigiu în legătură cu aplicarea unei astfel de clauze, instanța să poată verifica dacă acea situație, motiv de mărire a ratei dobânzii, chiar s-a produs. Așa cum un act normativ trebuie să fie caracterizat prin previzibilitate, la fel și o clauză contractuală trebuie să fie astfel formulată încât consumatorul să poată anticipa că dacă o anumită situație intervine, o anumită consecință se produce.

Motivul unei „schimbări semnificative pe piața monetară” nu îndeplinește această condiție, astfel că, în eventualitatea unui litigiu, nu numai că nu se poate aprecia dacă este întemeiat sau nu, dar nici măcar nu se poate stabili, conform unor criterii obiective, dacă s-a produs. O schimbare pe care o persoană sau o instituție bancară o apreciază ca fiind semnificativă poate fi apreciată de o alta ca fiind nesemnificativă. Este evident că un motiv întemeiat ar putea fi considerat doar unul care să poată fi apreciat la fel, în mod obiectiv, de orice persoană, inclusiv de către instanța investită cu verificarea legalității acestei clauze și a aplicării ei.

Nu poate fi primită susținerea băncii, în sensul că aceste elemente sunt foarte greu de cuantificat și din acest motiv nu pot fi prevăzute în contract. În cadrul completării la întâmpinare (f.1518-1519), banca a învederat că este nevoită să se împrumute de la bănci din străinătate pentru a fi în măsură să acorde clienților credite în valută, fiind obligată ea însăși să plătească băncilor din străinătate o dobândă pentru împrumutul acordat, dobândă ce variază de la o țară la alta, de la o bancă la alta. Raportat la aceste susțineri trebuie arătat faptul că, dacă banca se

împrumută de la bănci din străinătate se împrumută în condiții precise, convenind o anumită rată a dobânzii. Mai mult, în primul rând trebuie subliniat faptul că dificultatea stabilirii unor criterii obiective nu reprezintă un motiv suficient pentru ca acestea să nu fie, totuși, arătate și, în al doilea rând, dacă Banca ar fi totuși în imposibilitate de a găsi un criteriu obiectiv, ar trebui să își asume consecințele acestei imposibilități. Însă, în cauză, dimpotrivă, cel care se află într-o poziție în care poate doar să ia act de modificarea ratei dobânzii, este clientul.

Cu toate acestea, chiar dacă s-ar accepta ca fiind îndeplinită condiția „motivului întemeiat”, pentru ca o astfel de clauză să nu fie abuzivă, ar trebui, conform textului citat anterior, ca, în urma revizuirii ratei dobânzii, clientul să aibă libertatea de a rezilia imediat contractul. O astfel de posibilitate nu este însă prevăzută în contractele în discuție, astfel că, indiferent de alte considerații, clauza analizată este abuzivă. Trebuie specificat faptul că, posibilitatea de reziliere imediată a contractului de către client la care se referă prevederile art. 1 lit. a din Anexa cuprinzând clauzele considerate ca fiind abuzive, anexă la legea 193/2000, modificată, trebuie să fie în mod expres specificată în contract în legătură cu propunerea de modificare a dobânzii, ceea ce nu echivalează cu dreptul general al părților de a solicita rezilierea contractului în cazul nerespectării de către cealaltă parte a obligațiilor contractuale, în baza prevederilor art. 1020-1021 Cod civil, în pofida susținerilor contrare ale băncii din cuprinsul completării la întâmpinare (f. 1521).

Clauza cuprinsă în art. 4, litera a din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție are următorul conținut: “Comision de penalizare: 2% flat, dar cel puțin CHF 25 (douăzecișicinci, 00), calculat la valoarea sumelor datorate și neplătite la scadențele menționate la punctul 6) “Rambursare”, plătit în maxim 5 zile de la data scadenței. În această perioadă creditul este în continuare curent”.

Această clauză contractuală pune probleme sub aspectul echilibrului contractual, atât prin ea însăși cât și apreciată împreună cu prevederile art. 4, lit. b din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție. Conform art. 4, lit. a din legea 193/2000, o clauză contractuală care nu a fost negociată cu consumatorul va fi considerată abuzivă și în ipoteza în care împreună cu alte prevederi din contract creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților. La art. 4, litera b din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție, s-a stipulat plata unei dobânzi penalizatoare de către consumatori, în cazul întârzierii la plata ratelor, dobândă penalizatoare suficient de consistentă (rata dobânzii curente + 5% p.a.), calculată începând cu cea de a șasea zi de la data scadenței ratelor respective.

În mod categoric, trebuie afirmat faptul că banca nu reprezintă o instituție de caritate, ci o societate comercială al cărui scop îl reprezintă obținerea profitului, așa cum sublinia banca în cuprinsul întâmpinării. De aceea, este justificat ca banca să insereze în cuprinsul convenției de credit o clauză având ca efect protejarea sa în cazul întârzierii la plata ratelor de

către consumator, evaluând anticipat evaluarea prejudiciului pe care l-ar suferi ca urmare a neplății la momentul scadenței a ratelor de către consumator. În speța de față, o atare clauză contractuală o reprezintă cea inserată în art. 4, litera b din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție, prin care stipulând o dobândă penalizatoare consistentă banca este protejată în mod suficient, în cazul întârzierii consumatorului la plata ratelor.

Însă, pentru același temei de fapt (întârzierea consumatorului la plata ratelor), banca a inserat încă o clauză contractuală, respectiv cea prevăzută în art. 4, litera a din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție. Prin această clauză, banca a impus consumatorului plata a încă unor sume de bani consistente, plătibile în termen de 5 zile de la data scadenței ratelor. În acest mod, s-a încălcat proporționalitatea între potențialul prejudiciu produs băncii în cazul întârzierii consumatorului la plata ratelor, pe de o parte și sumele de bani la care ar trebui obligat consumatorul pentru repararea acelui prejudiciu în cazul producerii sale, pe de altă parte. Dacă s-ar pune în aplicare clauza în discuție nu s-ar produce doar o reparare a prejudiciului băncii ci o îmbogățire a băncii ca urmare a impunerii în mod unilateral, nenegociabil a acestei clauze. Prin urmare, sunt incidente în speță prevederile art. 1 lit. i din Anexa cuprinzând clauzele considerate ca fiind abuzive, anexă la legea 193/2000, modificată, text de lege care statuează:” *Sunt considerate clauze abuzive acele prevederi contractuale care obligă consumatorul la plata unor sume disproporționat de mari în cazul neîndeplinirii obligațiilor contractuale de către acesta, comparativ cu pagubele suferite de comerciant.*” Este evident că prin inserarea clauzei cuprinsă în art. 4, litera a din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție, dezechilibrul produs între drepturile și obligațiile părților este unul semnificativ, fiind în detrimentul consumatorilor și totodată contrar cerințelor bunei credințe întrucât banca a impus această clauză, folosindu-se de conținutul preformulat al contractului, profitând de constrângerea economică a consumatorilor care aveau nevoie de acordarea creditului. În concluzie, clauza în discuție este fără îndoială una abuzivă.

Clauza cuprinsă în art. 5, litera a din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție are următorul conținut:”Comision de risc:%, aplicat la soldul creditului, plătit lunar în zile de scadență, pe toată perioada de derulare a Convenției de credit”. Cuantumul concret al comisionului de risc este specificat în cazul convențiilor de credit depuse la dosarul cauzei, fiind identic în cazul consumatorilor care au încheiat convențiile de credit în cadrul aceluiași interval de timp.

Această clauză contractuală pune probleme sub aspectul echilibrului contractual, atât prin ea însăși cât și apreciată împreună cu prevederile art.7, litera a și b din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție. Prin aceste din urmă prevederi s-au stipulat în convențiile de credit în discuție obligația consumatorilor de a

garanția plata ratelor creditului, cu toate costurile sale prin constituirea unor garanții reale imobiliare (ipotecă de rangul I) asupra unor imobile, aflate în proprietatea consumatorilor. De asemenea, s-a stipulat obligația consumatorilor de a încheia contracte de asigurare pentru imobilele ce fac obiectul garanției, cu o societate de asigurări agreată de bancă și totodată de a cesiona în favoarea băncii drepturile izvorâte din polița de asigurare a imobilelor respective.

Întrucât valoarea imobilelor asupra cărora consumatorii (părți în prezenta cauză) au constituit o garanție reală imobiliară este evident mult mai mare decât valoarea creditului acordat, fiind de notorietate prețul imobilelor de genul celor ce fac obiectul garanției, în cazul nerambursării creditului de către consumatori, prejudiciul total al băncii ar fi acoperit prin punerea în executare silită a convenției de credit și a contractului de garanție reală imobiliară. Mai mult de atât, având în vedere faptul că posibilitatea ipotetică ca un consumator să nu mai plătească ratele creditului poate surveni la un moment dat în cursul executării contractului iar până la acel moment banca a încasat sume de bani de la acel client, în parte recuperând astfel creditul acordat și obținând profitul scontat, rezultă că doar pentru recuperarea diferenței ar fi necesar a pune în executare garanțiile puse la dispoziție de către consumator. Iar la momentul încheierii convențiilor de credit, este evident că valoarea imobilelor ce fac obiectul garanțiilor constituite de către consumatori a fost mai mare decât valoarea creditului, ceea ce înseamnă că în cazul în care consumatorii nu ar fi plătit ratele (primele rate) la o scurtă perioadă de timp după încheierea contractului, banca prin punerea în executare a garanției și-ar fi acoperit orice prejudiciu. Având în vedere faptul că banca nu este o instituție de caritate, este întru totul legitim a-și proteja interesele prin inserarea în cuprinsul convențiilor de credit a acestor clauze privind constituirea unor garanții asupra imobilelor proprietatea consumatorilor, având o valoare mai ridicată decât valoarea creditului. Însă, clauzele inserate în art. 7 din secțiunea "condiții speciale", a convențiilor de credit în discuție, sunt suficiente pentru a proteja interesele băncii, în cazul nerambursării creditului de către consumatori. În concluzie, orice risc al băncii în privința acordării creditului a fost eliminat, prin constituirea de către consumatori a garanțiilor imobiliare, în condițiile mai sus enunțate.

În consecință, inserarea în secțiunea "condiții speciale" a convențiilor de credit, pe lângă clauza din art. 7 și a unei clauze privind obligația consumatorilor de plată a unui comision de risc nu își găsește legitimitatea, fiind eliminat riscul băncii.

Prin completarea la întâmpinare (f.1514-1515) banca a invocat prevederile art. 126, alin. 1 din OUG 99/2006, modificată, în care sunt enumerate o serie de riscuri în domeniul bancar, susținând că pentru a fi acoperite toate acele riscuri este necesar ca consumatorul să plătească prețul necesar. Cu privire la aceste susțineri, instanța constată că banca a speculat doar cuvântul de "risc" din cadrul textului de lege respectiv, făcând însă abstracție de sensul acestui text de lege care este cu totul altul decât

cel sugerat prin ideea expusă de către bancă. Astfel, accentul în textul de lege invocat cade asupra obligației instituției de credit de a menține nivelul fondurilor proprii cel puțin la un anumit nivel de capital. Acest text de lege trebuie interpretat în economia de ansamblu a reglementării și nicidecum desprins din contextul său. Iar ideea de ansamblu a reglementării este aceea că pentru a se înființa și apoi a funcționa o instituție de credit trebuie ca aceasta să îndeplinească anumite cerințe. În cazul în care nu sunt îndeplinite respectivele cerințe, există un risc pentru clienți, consumatori și orice entitate aflată în relație cu instituția de credit (risc dovedit în câteva ocazii în istoria recentă a societății românești), motiv pentru care instituțiile de credit sunt supuse supravegherii permanente a Băncii Naționale a României (BNR), în favoarea căreia sunt reglementate prin actul normativ în discuție o serie de atribuții în acest sens. Așadar trebuie observat contextul în care este inserat art. 126 în cuprinsul OUG 99/2006, modificată, respectiv în cadrul titlului II, intitulat „cerințe operaționale” și a capitolului 3 al acestui titlu, intitulat “cerințe pentru acoperirea riscurilor”. Întrucât “cerințele” la care se referă OUG 99/2006, modificată sunt impuse în sarcina instituțiilor de credit înseamnă că, prin aceasta sunt protejați clienții instituțiilor de credit, se dorește acoperirea riscurilor acestor clienți, de exemplu riscul unui deponent de a constitui depozit bancar la o instituție de credit falimentară. Chiar și art. 126 din OUG 99/2006 face trimitere la prevederile art. 23 și 226 din acest act normativ, texte de lege care reglementează obligația existenței unui anumit nivel al fondurilor proprii pentru autorizarea instituției de credit și posibilitatea BNR de solicitare a măririi de către instituția de credit a nivelului fondurilor proprii. În concluzie, suma tuturor riscurilor enumerate în art. 126 din OUG 99/2006 reprezintă riscul clientului care intră în relații contractuale cu o instituție de credit care nu are fonduri proprii suficiente pentru activitățile desfășurate.

Dar oricum am interpreta prevederile art. 126 din OUG 99/2006, nu există vreun temei legal pentru a impune consumatorului în cazul unui contract de credit, plata vreunui comision de risc iar dacă instituția de credit dorește protejarea sa de existența vreunui risc generat de încheierea unui contract de credit, pentru a rămâne în cadrul legalității, clauzele aceluși contract de credit trebuie să vizeze acoperirea **în mod concret** a riscului generat de încheierea respectivului contract și nu a altor riscuri legate de diverse activități ale instituției de credit. Raportând convențiile de credit ce fac obiectul speței de față la riscurile enumerate în art. 126 din OUG 99/2006 (oricum am interpreta sensul acestui text de lege, chiar făcând abstracție de argumentele mai sus expuse), instanța constată că, doar sintagma “riscul de credit”, ar putea fi interpretată ca având legătură cu riscul concret la care s-a expus banca prin încheierea acestor convenții de credit. Astfel, de exemplu, nu există vreo legătură (nici măcar în plan semantic) între obiectul acestor convenții de credit și riscul de diminuare a valorii creanței, riscul de decontare/livrare, sau riscul de marfă. Nu se pune problema riscului valutar, întrucât creditele acordate prin aceste convenții

au fost remise consumatorilor în valută (franci elvețieni) iar plata ratelor de credit se face în valută conform prevederilor art.4 din secțiunea "condiții speciale", a acestor convenții.De asemenea, nu se poate evidenția vreo legătură a riscului concret al băncii generat de încheierea convențiilor de credit din prezenta speță cu riscul de credit al contrapartidei, riscul de poziție sau riscul operațional.De altfel, nici banca, prin completarea la întâmpinare formulată nu a fost în măsură să arate **în concret**, în ce formă încheierea convențiilor de credit ce fac obiectul speței de față generează riscurile enumerate în art. 126 din OUG 99/2006.

Iar cu privire la un risc concret al băncii generat de încheierea convențiilor de credit ce fac obiectul speței de față (chiar dacă l-am denumi riscul de credit în raport cu enumerarea cuprinsă în art. 126 din OUG 99/2006), instanța a arătat mai sus faptul că acesta a fost eliminat prin inserarea prevederilor art. 7 din secțiunea "condiții speciale", a convențiilor de credit în discuție.

Concluzia logică care se desprinde din această stare de fapt este în sensul că banca a uzitat de clauza cuprinsă în art. 5, litera a din secțiunea "condiții speciale", a convențiilor de credit în discuție în scopul obținerii unor venituri în mod ilicit, această clauză încălcând prevederile art.4, alin. 1 din legea 193/2000, modificată.Astfel, banca a profitat de starea de constrângere economică a consumatorilor (părți în prezenta cauză) care aveau nevoie de acordarea creditului, folosind conținutul preformulat al contractului, care includea și clauza privind comisionul de risc și prin semnarea de către consumatori a acestui contract preformulat, în lipsa negocierii clauzelor contractuale, banca a obținut venituri considerabile, în mod ilicit, cu titlu de comision de risc.

Trebuie subliniat o dată în plus următorul aspect.Banca fiind o societate comercială al cărui scop este obținerea de profit, este îndreptățită la obținerea unor venituri în urma încheierii convențiilor de credit în discuție.Nu obținerea în sine a venitului de către bancă este ilicită, nu orice clauză contractuală având ca efect obținerea de către bancă a unor venituri este abuzivă raportat la prevederile legii 193/2000, modificată.Însă profitul băncii prin încheierea convențiilor în discuție trebuie să se regăsească în dobânda convenită cu consumatorii pentru acordarea creditului iar banca a avut deplină libertate contractuală să propună și să negocieze cu consumatorii dobânda necesară pentru obținerea profitului dorit.Însă banca a determinat obținerea de profit, prin inserarea în cuprinsul convențiilor de credit, pe lângă clauza privitoare la rata dobânzii curente și a unei clauze privitoare la plata unui comision de risc, în condițiile lipsei riscului care fusese eliminat prin inserarea clauzelor prevăzute în art. 7 din secțiunea "condiții speciale", a convențiilor de credit în discuție și a impus existența clauzei privind comisionul de risc, folosindu-se de conținutul preformulat al contractului care nu a putut fi negociat de consumatori, exploatănd starea de constrângere economică a acestora din urmă, care aveau nevoie de acordarea creditului.

În concluzie, prin inserarea clauzei cuprinsă în art. 5, litera a din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție s-a produs un dezechilibru între drepturile și obligațiile părților, impunându-se consumatorilor plata unui comision de risc, în condițiile lipsei riscului care fusese eliminat prin inserarea clauzelor prevăzute în art. 7 din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție. Acest dezechilibru este unul semnificativ, întrucât sumele de bani derivate din clauza privind comisionul de risc sunt considerabile, acest comision fiind calculat ca un procent din soldul creditului și fiind plătit lunar în zilele de scadență, pe toată perioada de derulare a convenției de credit. Este evident că acest dezechilibru produs între drepturile și obligațiile părților este în detrimentul consumatorilor și totodată contrar cerințelor buneii credințe întrucât banca a impus această clauză, folosindu-se de conținutul preformulat al contractului, profitând de constrângerea economică a consumatorilor care aveau nevoie de acordarea creditului. În concluzie, clauza în discuție este fără îndoială una abuzivă.

Însă, cu privire la **clauza cuprinsă în art. 3.11 din secțiunea “condiții generale”** ale convențiilor de credit în discuție, instanța constată că aceasta nu are caracter abuziv. Această clauză se referă la comisionul de rezervă, având în vedere obligația băncii de a constitui rezerva minimă obligatorie a BNR, dar trebuie apreciată împreună cu clauza cuprinsă în art. 5, litera f din secțiunea “condiții speciale”, a convențiilor de credit în discuție, care stipulează plata unui comision de 0%/an. Prin urmare în sarcina consumatorilor nu s-a impus în mod efectiv plata unui comision de rezervă, neproducându-se astfel un dezechilibru între drepturile și obligațiile părților. De altfel, această clauză nici nu a fost indicată ca încălcând prevederile legii 193/2000 în procesul verbal de constatare întocmit de către reclamant. În consecință instanța va respinge solicitările intervenienților în interes propriu Pavel Daniel și Pavel Diana Nicoleta, Gal Ștefan și Gal Maria Magdolna, Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia, Brejea Florin și Brejea Delia Ioana, Mureșan Ioan Olimpiu și Mureșan Alina Elena, Popiț Florin și Popiț Camelia Ramona, Jula Florin și Jula Mirela Claudia, Țîrlea Aurel și Țîrlea Rodica Valeria, Balog Florica Mărioara și Balog Liviu privind constatarea caracterului abuziv al acestei clauze.

Constatând caracterul abuziv al clauzelor cuprinse în art. 3, litera d, art.4, litera a și articolul 5, litera a, inserate în cuprinsul secțiunii “condiții speciale” ale convențiilor de credit ce fac obiectul speței, conform art.13 din legea 193/2000, modificată, instanța dispune și unele **măsuri cu privire la aceste clauze**, având la dispoziție alternativele modificării clauzelor contractuale, sub sancțiunea daunelor sau desființării contractului. Reclamantul a solicitat prin acțiunea formulată și adoptarea de către instanță a uneia dintre aceste măsuri. Întrucât textul de lege amintit conferă instanței posibilitatea desființării în întregime a contractului, cu atât mai mult instanța are posibilitatea desființării parțiale a contractului. Suntem în prezența unei aplicații practice a principiului de drept potrivit căruia cel

ce poate mai mult poate și mai puțin.Întrucât prin inserarea clauzelor constatate ca abuzive în convențiile de credit , încă de la momentul încheierii acestor acte juridice se încalcă anumite prevederi legale (legea 193/2000), trebuie observat faptul că sancțiunea consacrată în dreptul civil român (ce completează materia comercială) în ipoteza încheierii unui act juridic cu nerespectarea normelor juridice edictate pentru încheierea sa valabilă este nulitatea.În consecință,dintre măsurile alternative prevăzute de art.13 din legea 193/2000, modificată, instanța va adopta măsura desființării contractului, însă nefiind necesară desființarea în întregime a convențiilor de credit ce fac obiectul speței instanța va anula în parte aceste convenții, adică va anula doar clauzele contractuale constatate ca fiind abuzive din aceste convenții.Întrucât, celelalte clauze contractuale nu încalcă prevederile legii 193/2000, modificată, și nici alte norme juridice, se impune a fi menținute, urmând ca convențiile de credit în discuție să fie executate în continuare, cu privire la clauzele care nu sunt anulate prin prezenta hotărâre.Astfel, trebuie avut în vedere faptul că orice act juridic este o manifestare de voință făcută cu scopul de a produce efecte juridice și prin urmare în măsura în care nu încalcă prevederi legale, convențiile de credit ce fac obiectul speței se impune a fi menținute.De altfel, principiul acordării eficienței clauzelor contractuale ce pot produce efecte juridice se desprinde și din reglementarea cuprinsă în art. 978 Cod civil, text de lege care statuează:"*Când o clauză este primitoare de două înțelesuri, ea se interpretează în sensul ce poate avea un efect, iar nu în acela ce n-ar putea produce nici unul*".

Ca urmare a anulării de către instanță a clauzelor contractuale constatate ca fiind abuzive, se ridică problema efectelor nulității.Este cunoscut faptul că efectele nulității între părți sunt guvernate de principiul retroactivității și principiul repunerii în situația anterioară.Însă aceste efecte ale nulității operează doar între părțile contractante, motiv pentru care reclamantul nu are legitimare procesuală activă în a solicita restituirea către consumatori a sumelor încasate de către bancă în baza clauzelor contractuale abuzive.De asemenea, repunerea în situația anterioară nu se dispune din oficiu, ci doar la cererea părților contractante, cu respectarea principiului disponibilității, ce guvernează procesul civil.De aceea instanța nu va dispune repunerea în situația anterioară pentru toate convențiile de credit ce fac obiectul speței, respectiv pentru convențiile de credit încheiate de către pârâții Pop Ioan și Pop Viorica, Maruneac Cătălin și Maruneac Mihaela Monica, Baboș Filonaș și Baboș Maria, Tănase Ion și Tănase Maria, Peșteanu Marcela Crina și Peșteanu Ovidiu Iulian, Blândaș Igret Adriana și Blândaș Igret Ioan, ce nu au formulat cerere de intervenție în interes propriu în cadrul procesului mai înainte de a fi introduși în cauză în calitate de pârâți.

Însă toți intervenienții în interes propriu au solicitat restituirea sumelor de bani plătite băncii cu titlu de comision de risc, investind așadar instanța cu acest capăt de cerere privind repunerea în situația anterioară.Trebuie precizat faptul că, doar în temeiul clauzei privind

comisionul de risc, dintre clauzele anulate prin prezenta hotărâre, s-au efectuat prestații, deci doar cu privire la această clauză se ridică problema repunerii în situația anterioară. Așadar, ca efect al anulării clauzei privind comisionul de risc, cu privire la intervenienții în interes propriu și bancă se impune repunerea în situația anterioară inserării respectivei clauze în cuprinsul convenției de credit și în consecință banca va fi obligată să restituie acestora în integralitate, sumele de bani încasate cu titlu de comision de risc, în baza clauzei referitoare la comisionul de risc anulate prin prezenta hotărâre, de la data încheierii convențiilor de credit în discuție și până la data pronunțării prezentei hotărâri. Nulitatea retroactivând, se impune restituirea acestor prestații derulate în cadrul intervalului de timp marcat de momentul încheierii contractului convențiilor de credit în discuție și momentul pronunțării prezentei hotărâri. O situație de excepție o reprezintă cazul intervenienților în interes propriu Petran (fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian, cu privire la care nu se poate pune problema repunerii în situația anterioară, situația acestor intervenienți urmând a fi analizată ulterior în cadrul prezentelor considerente.

Repunerea în situația anterioară este o "restitutio in integrum", deci restituirea prestațiilor trebuie să fie totală, doar în acest mod părțile sunt repuse în integralitate în situația anterioară. Așadar, trebuie subliniat faptul că prin plățile periodice ale comisionului de risc abuziv impus, intervenienții au suferit și o înșărăcire cauzată de lipsa folosirii acelor sume de bani, de la momentul respectivelor plăți a fiecărei sume de bani în parte achitate cu titlu de comision de risc, înșărăcire care se întinde până în momentul restituirii efective de către bancă a respectivelor sume de bani, în baza dispozițiilor prezentei hotărâri. În mod corelativ, trebuie reliefat faptul că banca a beneficiat de o îmbogățire fără justă cauză prin faptul că folosit și va folosi respectivele sume de bani începând cu momentul fiecărei plăți a consumatorilor, cu titlu de comision de risc și până în momentul în care banca va restitui în mod efectiv consumatorilor fiecare sumă de bani în parte, încasată cu titlu de comision de risc. Este de esența activității băncii folosirea sumelor de bani încasate de la clienți. Valoarea înșărăcirii respectiv îmbogățirii fără justă cauză, în discuție, pentru intervalul de timp marcat de momentul fiecărei plăți efectuate de consumatori, cu titlu de comision de risc și momentul restituirii efective de către bancă a fiecărei sume de bani în parte, este evaluabilă în bani, într-un mod exact. Astfel, echivalentul bănesc al acestei înșărăcirii respectiv îmbogățiri fără justă cauză îl reprezintă dobânda legală calculată asupra fiecărei sume de bani plătite băncii cu titlu de comision de risc, de la data plății de către intervenienți a fiecărei sume de bani în parte și până la data restituirii efective de către bancă a fiecărei sume de bani în parte. OG 9/2000, cu modificările și completările ulterioare, reglementează dobânda legală, ce reprezintă fără îndoială echivalentul bănesc cauzat de nefolosirea unei sume de bani într-un anumit interval de timp determinat. Trebuie precizat faptul că între intervenienți și bancă sunt stabilite raporturi comerciale, iar în materie

comercială, cuantumul dobânzii legale este reglementat de prevederile art. 3, alin.1 din O.G. 9/2000, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care statuează : *“Dobanda legală se stabilește, în materie comercială, la nivelul dobânzii de referință a Băncii Naționale a României”*. Doar intervenienții reprezentați prin avocat au solicitat obligarea băncii la plata dobânzii legale aplicate asupra sumelor supuse restituirii, astfel că, respectând principiul disponibilității ce guvernează procesul civil, cererea acestor intervenienți urmează a fi admisă. Cu privire la intervenienții în interes propriu Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian, fiind vorba despre o ipoteză de excepție, va fi expusă în mod separat în cadrul prezentelor considerente justificarea soluției adoptate în privința obligării băncii la plata dobânzii legale aplicate asupra sumelor de restituit.

Intervenienții în interes propriu reprezentați prin avocat au formulat și un capăt de cerere privind imputarea sumelor de bani la care a cărei restituire se cere a fi obligată banca împreună cu dobânda legală aferentă, asupra capitalului împrumutat. Instanța constată că pentru o atare imputare a respectivelor sume asupra capitalului împrumutat nu există nici un temei convențional și nici un temei legal. De altfel, restituirea sumelor de bani în discuție și imputarea aceluiași sume de bani asupra capitalului împrumutat sunt două solicitări care prin natura lor se exclud în mod reciproc, nefiind posibil a fi cumulate. Prin urmare aceste solicitări ale intervenienților reprezentați prin avocat vor fi respinse ca nefondate.

Cu privire la intervenienții în interes propriu Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian, suntem în prezența unei ipoteze de excepție. Gorgan Delia Monica (ulterior dobândind prin căsătorie numele de Petran-f.1710) și Petran Mircea Aurelian au încheiat cu banca convenția de credit nr.9 din 31.05.2007(f.378-388). În cuprinsul secțiunii *“condiții speciale ”* a convenției de credit amintite la art. 5, se observă ștergerea primei rubrici (f.379), respectiv rubrica care în cazul tuturor celorlalte convenții de credit depuse la dosarul cauzei cuprindea clauza privind comisionul de risc. În continuare la art. 5, lit. a din cuprinsul secțiunii *“condiții speciale ”* a convenției de credit amintite este stipulată o clauză privind comisionul de rambursare în avans. Nicăieri în cuprinsul convenției de credit nr.9 din 31.05.2007 nu este stipulată vreo clauză, privind comisionul de risc. Ca urmare a unei cereri scrise adresate băncii, aceasta răspunde în scris acestor intervenienți, arătând că *“dintr-o regretabilă eroare, în graficul de rambursare, a fost menționată denumirea de “comision de gestiune “ în locul denumirii de “comision de risc” datorat de dumneavoastră conform Convenției de credit”(f.1643)*. Prin aceeași adresă, banca specifică faptul că la punctul 5, litera a din secțiunea *“condiții speciale ”* a convenției de credit nr.9 din 31.05.2007 este precizat cuantumul comisionului de risc pe care acești intervenienți l-ar datora băncii ca fiind de 0,1% aplicat la soldul creditului, plătit lunar în zile de scadență, pe toată perioada de derulare a Convenției de credit. Rezultă așadar că banca a considerat ca fiind inserată în cuprinsul convenției de

credit nr.9 din 31.05.2007 și clauza privind comisionul de risc și a perceput intervențiilor Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian lunar sume de bani, cu titlu de comision de risc, cu toate că în realitate în cuprinsul convenției încheiate nu exista stipulată vreo clauză privind comisionul de risc.Înscrisurile depuse la dosarul cauzei (1630-1641), atestă faptul că intervenții Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian au plătit băncii lunar sume de bani, cu titlu de comision de risc.

Prin urmare, în cazul convenției de credit nr.9 din 31.05.2007, în lipsa unei clauze privind comisionul de risc, nu se poate pune problema constatării caracterului abuziv al acesteia și anulării, motiv pentru care solicitările reclamantului în acest sens vor fi respinse.

Însă, întrucât intervenții Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian au plătit băncii lunar sume de bani, cu titlu de comision de risc, în lipsa unei clauze în acest sens, în speță este incidentă instituția juridică a plății nedatorate, reglementată de prevederile art. 1092 și art. 992-997 din Codul civil.Art. 1092, alin.1 Cod civil statuează “ *orice plată presupune o datorie; ceea ce s-a plătit fără să fie debit este supus repețiunii.*”Intervenții Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian au solicitat restituirea sumelor achitate către bancă, cu titlu de comision de risc în lipsa unei clauze contractuale în acest sens(f.376-377), această cerere urmând a fi admisă de către instanță, în temeiul instituției juridice a plății nedatorată-fapt juridic licit ce constituie izvor de obligații.Sunt îndeplinite în speță toate condițiile juridice ale acestei instituții juridice, respectiv existența unor plăți, datoria a cărei stingere s-a urmărit prin plățile respective nu există iar plata a fost făcută din eroare. Intervenții Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian nu au urmărit să facă o liberalitate băncii prin plata acestor sume și nici să plătească datoria altora. Eroarea acestor intervenții asupra datoriei reprezentând comision de risc a avut caracter determinant în efectuarea plăților iar această eroare este scuzabilă, în contextul stării de fapt mai sus expuse. Banca este un accipiens de rea credință, întrucât a cunoscut conținutul convenției, care nu cuprindea vreo clauză privind comisionul de risc și totuși a încasat acest comision. Efectul plății nedatorate constă în primul rând în restituirea sumelor plătite, sens în care cererea acestor intervenții privind obligarea băncii la restituirea sumelor încasate, cu titlu de comision de risc va fi admisă.Totodată, întrucât banca este accipiens de rea credință, în temeiul art. 994 Cod civil datorează lui solvens (intervențiilor Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian) și dobânda legală calculată asupra sumelor de bani supuse restituirii, motiv pentru care și această solicitare a acestor intervenții urmează a fi admisă.

Fiind în culpă procesuală, în temeiul art. 274 C.proc.civ., banca va fi obligată să plătească intervențiilor care au avansat cheltuieli de judecată, contravaloarea acestora.Însă, în temeiul art. 276 C.proc.civ., doar parțial va fi obligată banca să plătească acestor intervenții cheltuielile de

judecată, întrucât și acești intervenienți se află parțial în culpă procesuală având în vedere că va fi respins capătul de cerere privind imputarea sumelor de bani supuse restituirii asupra capitalului împrumutat. Astfel, dintre intervenienții reprezentați prin avocat, doar un număr de 9 familii de intervenienți au avansat cheltuieli de judecată, respectiv câte 200 lei fiecare din aceste familii de intervenienți, adică în total suma de 1800 lei (f.1709). Raportat la această sumă totală, instanța apreciază că suma de 270 lei (câte 30 lei din suma plătită de fiecare familie de intervenienți în discuție) corespunde pretențiilor acestor intervenienți ce urmează a fi respinse de către instanță. Prin urmare, instanța va admite în parte solicitarea acestor intervenienți de obligare a băncii la plata cheltuielilor de judecată, respectiv pentru suma de 1530 lei și va respinge restul pretențiilor cu acest titlu, pentru suma de 270 lei. Dovada acestor cheltuieli de judecată a fost făcută prin depunerea la dosarul cauzei a chitanțelor justificative (f.1711-1719).

Față de considerentele mai sus expuse, instanța urmează a respinge cererea de sesizare a CJUE cu întrebările preliminare formulate de către bancă, a admite excepția capacității procesuale pasive a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău, atât raportat la cererea principală cât și raportat la cererile de intervenție în interes propriu cu consecința anulării parțiale a acestor cereri, a respinge excepția lipsei de obiect a capătului de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate de către bancă în baza clauzelor indicate ca abuzive și a admite excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului în ceea ce privește formularea respectivului capăt de cerere, cu consecința respingerii acestuia ca fiind formulat de o persoană lipsită de calitate procesuală. Totodată, instanța va respinge excepția prescripției dreptului reclamantului de a solicita sancționarea contravențională a băncii și totodată va respinge ca nefondată plângerea contravențională grefată pe conținutul întâmpinării. De asemenea, instanța va respinge ca rămasă lipsită de obiect excepția inadmisibilității cererilor de intervenție atât în interes propriu cât și în interesul reclamantului, formulate de către intervenienții reprezentați prin avocat Vușcan Violeta, în cadrul procesului și totodată va respinge excepția prescripției dreptului material la acțiune al unor intervenienți în ceea ce privește formularea pretențiilor de restituire a comisionului de risc, plătit băncii în perioada de timp anterioară datei de 17.08.2007. Instanța urmează a admite în parte cererea principală și a admite în parte cererile de intervenție în interes propriu. Va constata caracterul abuziv al clauzelor cuprinse în art. 3, litera d, art.4, litera a și articolul 5, litera a, inserate în cuprinsul secțiunii "condiții speciale" ale convențiilor de credit ce fac obiectul speței și va anula aceste clauze, mai puțin clauza din articolul 5, litera a din cuprinsul convenției de credit încheiate de către bancă cu intervenienții Petran, această solicitare a reclamantului urmând a fi respinsă. Va repune intervenienții (cu excepția familiei Petran) și banca în situația anterioară inserării clauzei privind comisionul de risc în cadrul convențiilor de credit și în consecință va obliga

banca să restituie acestor intervenienți sumele de bani încasate cu titlu de comision de risc și totodată va obliga banca la această restituire și în cazul intervenienților Petran. Va obliga banca să plătească intervenienților reprezentați prin avocat și dobânda legală aplicată asupra sumelor de bani supuse restituirii. Va respinge solicitările intervenienților reprezentați prin avocat de imputare a sumelor de bani supuse restituirii asupra capitalului împrumutat. Totodată va respinge solicitările unor intervenienți de constatare a caracterului abuziv al clauzei cuprinse în art. 3.11 din secțiunea "condiții generale" ale convențiilor de credit. Va obliga banca în mod parțial la plata cheltuielilor de judecată avansate de către unii intervenienți. Va menține procesul verbal de constatare încheiat de către reclamant și va aplica băncii amendă contravențională în sumă de 600 lei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge cererea pârâtei-petente S.C. Volksbank Romania S.A. privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu cele două întrebări preliminare, referitoare la interpretarea articolului 4, alin.2 din Directiva 93/13 din 5 aprilie 1993, întrebări formulate de către pârâta-potentă, indicate la fila 1574 din dosar și în consecință respinge cererea pârâtei-petente privind suspendarea prezentei cauze până la pronunțarea unei hotărâri a Curții de Justiție a Uniunii Europene asupra respectivelor întrebări preliminare.

Admite excepția lipsei capacității procesuale pasive a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău, raportat la cererea principală, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A.

Respinge excepția prescripției dreptului reclamantului de a solicita sancționarea contravențională a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A., excepție invocată de către această din urmă pârâtă.

Respinge excepția lipsei de obiect a capătului de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. în baza clauzelor indicate ca abuzive, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A.

Admite excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului în ceea ce privește formularea capătului de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. în baza clauzelor indicate ca abuzive, excepție invocată din oficiu de către instanță.

Admite în parte cererea principală formulată și precizată de către **reclamantul-intimat Comisariatul Regional Pentru Protecția Consumatorilor Cluj - Comisariatul Județean Pentru Protecția Consumatorilor Sălaj**, cu sediul procesual ales în Zalău, strada Unirii, nr. 20, județul Sălaj, în contradictoriu cu **pârâtele-petente S.C. Volksbank Romania S.A. și S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău**,

ambele citate la sediul Sucursalei din Zalău, cu sediul în Zalău, Piața Iuliu Maniu, nr. 3-5, județul Sălaj, alegându-și în timpul procesului sediu procesual în București, Bucharest Business Park, Șoseaua București-Ploiești, nr.1A, Intrarea A, etaj 4, sector 1 la sediul profesional al SCA Nestor Nestor Diculescu Kingston Petersen și în contradictoriu cu **pârâții Pop Ioan și Pop Viorica**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Simion Bărnuțiu, nr.59, bl. 1 E, et.3, ap.12, județul Sălaj, **Maruneac Cătălin și Maruneac Mihaela Monica**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. 1 Mai, nr.4, ap.1, județul Sălaj, **Baboș Filonaș și Baboș Maria**, ambii cu domiciliul în sat Popeni, nr. 275, comuna Mirșid, județul Sălaj, **Tănase Ion și Tănase Maria**, ambii cu domiciliul în Zalău, b-dul Mihai Viteazul, nr.24, bl. C3, sc.A, ap.5, județul Sălaj, **Peșteanu Marcela Crina și Peșteanu Ovidiu Iulian**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Sfânta Vineri, nr.12, bl. A10, ap.18, județul Sălaj, **Blândaș Igret Adriana și Blândaș Igret Ioan**, ambii cu domiciliul în Zalău, b-dul Mihai Viteazul, nr.15, bl. Horea, et.7, ap.43, județul Sălaj,

Anulează în parte cererea principală, în ceea ce privește pretențiile formulate de către reclamant împotriva pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău, ca fiind introduse împotriva unei entități lipsite de capacitate procesuală.

Respinge capătul de cerere din cererea principală privind restituirea către consumatori a sumelor de bani încasate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. în baza clauzelor indicate ca abuzive, ca fiind formulat de către o persoană lipsită de calitate procesuală.

Respinge ca nefondată plângerea contravențională formulată de către pârâta-petentă S.C. Volksbank Romania S.A. împotriva procesului verbal de constatare nr. 0024842 întocmit de către reclamantul-intimat la data de 16.08.2010, plângere contravențională grefată pe conținutul întâmpinării formulate de către pârâta-petentă S.C. Volksbank Romania S.A.

Respinge ca rămasă lipsită de obiect excepția inadmisibilității cererilor de intervenție atât în interes propriu cât și în interesul reclamantului, formulate de către intervenienții reprezentați prin avocat Vușcan Violeta, în cadrul procesului, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A.

Admite excepția lipsei capacității procesuale pasive a pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău, raportat la toate cererile de intervenție în interes propriu formulate în cadrul prezentului proces, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A.

Respinge excepția prescripției dreptului material la acțiune al intervenienților Fărcaș Vasile și Fărcaș Lucia, Pop Nicolae și Pop Florentina Dorina, Terheș Dragotin și Terheș Daniela, Lucaci Ana Maria și Lucaci Adrian Radu, Dandea Petru și Dandea Rodica, Popiț Florin Ioan și Popiț Camelia Ramona, Jula Florin Teodor și Jula Claudia Mirela, Țîrlea Aurel Dorel și Țîrlea Valeria Rodica, Vasiliu Iuliean și Vasiliu Victoria, Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia, Pavel Daniel Ioan și Pavel Diana Nicoleta, Balog Florica Mărioara și Balog Liviu, Petrean Mircea Aurelian,

General Ion Dragalina, nr. 8, bl. D23, sc. A, ap. 11, județul Sălaj, **Terheș Daniela și Terheș Dragotin**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Deleni, nr. 1A, județul Sălaj, **Vasiliu Victoria și Vasiliu Iuliean**, ambii cu domiciliul în Zalău, B-dul M. Viteazul, nr. 46, bl. 26, sc. B, ap. 16, județul Sălaj, **Mureșan Anca Geanina și Mureșan Marius-Olimpiu**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Sărmaș, nr. 14, bl. S28, sc. A, ap. 11, județul Sălaj.

Anulează în parte toate cererile de intervenție în interes propriu formulate de către intervenienții în interes propriu mai sus enunțați, în ceea ce privește pretențiile formulate de către acești intervenienți împotriva pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. - Sucursala Zalău, ca fiind introduse împotriva unei entități lipsite de capacitate procesuală.

Constată caracterul abuziv al clauzelor cuprinse în art. 3, litera d, art.4, litera a și articolul 5, litera a, referitoare la revizuirea ratei dobânzii curente în cazul intervenirii unor schimbări semnificative pe piața monetară, plata unui comision de penalizare și plata unui comision de risc, inserate în cuprinsul secțiunii "condiții speciale" ale următoarelor convenții de credit încheiate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A, denumită în continuare "banca" cu următoarele părți:

1. convenția de credit nr. 0103743/19.06.2007 încheiată de către bancă cu Pop Ioan și Pop Viorica;
2. convenția de credit nr. 0107466/16.07.2007 încheiată de către bancă cu Fărcaș Vasile și Fărcaș Lucia;
3. convenția de credit nr. 0097297/15.05.2007 încheiată de către bancă cu Pop Nicolae și Pop Florentina Dorina;
4. convențiile de credit nr. 0106502/05.07.2007 și 0105749/13.07.2007 încheiate de către bancă cu Terheș Dragotin și Terheș Daniela;
5. convenția de credit nr. 0127280/18.10.2007 încheiată de către bancă cu Abudanii Viorica Alexandrina și Abudani Silviu Eugen;
6. convenția de credit nr. 0143797/06.03.2008 încheiată de către bancă cu Marian Adrian Augustin și Marian Georgeta Florina;
7. convenția de credit nr. 0118329/20.08.2007 încheiată de către bancă cu Cubineț Ioan și Cubineț Victoria;
8. convenția de credit nr. 0125305/30.10.2007 încheiată de către bancă cu Mureșan Dan și Mureșan Daniela Ileana;
9. convenția de credit nr. 0139049/16.01.2008 încheiată de către bancă cu Mureșan Marius Olimpiu și Mureșan Anca Geanina;
10. convenția de credit nr. 0146812/07.04.2008 încheiată de către bancă cu Prodan Monica și Prodan Dan;
11. convențiile de credit nr. 0107205/26.06.2007 și 0107230/26.06.2007 încheiate de către bancă cu Lucaci Ana Maria și Lucaci Adrian Radu;
12. convenția de credit nr. 0141853/03.03.2008 încheiată de către bancă cu Bala Constantin Sorinei și Bala Cristian Mioara;
13. convenția de credit nr. 0127245/04.10.2007 încheiată de către bancă cu Babanaș Valeria Maria și Babanaș Alexandru;

Rad Liviu și Rad Șivia, Gherman Ileana Domnica și Gherman Vasile în ceea ce privește formularea pretențiilor de restituire a comisionului de risc, plătit pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. București în perioada de timp anterioară datei de 17.08.2007, excepție invocată de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. București.

Admite în parte cererile de intervenție în interes propriu formulate și precizate de către intervenienții **Pavel Daniel și Pavel Diana Nicoleta**, ambii cu domiciliul în Zalău, B-dul M. Viteazul, nr. 15, bl. Horea, ap. 63, județul Sălaj, **Gal Ștefan și Gal Maria Magdolna**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Valea Miții, nr. 24, județul Sălaj, **Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Traian, nr. 56, județul Sălaj, **Brejea Florin și Brejea Delia Ioana**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Crângului, nr. 80, județul Sălaj, **Mureșan Ioan Olimpiu și Mureșan Alina Elena**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. General Dragalina, bl. D1, sc. A, ap. 16, județul Sălaj, **Popiț Florin și Popiț Camelia Ramona**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. T. Vladimirescu, bl. L1, ap. 5, județul Sălaj, **Jula Florin** cu domiciliul în Zalău, str. Titu Maiorescu, nr. 4, județul Sălaj și **Jula Mirela Claudia**, cu domiciliul în Zalău, str. Armoniei, bloc UJCM, ap.13, județul Sălaj, **Țirlea Aurel și Țirlea Rodica Valeria**, ambii cu domiciliul în Crișeni, str. Sat Democrat, nr. 46, județul Sălaj, **Balog Florica Mărioara și Balog Liviu**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. S. Bărnuțiu, nr. 63, bl. SB3, sc. A, ap. 13, județul Sălaj, **Cubineț Victoria și Cubineț Ioan**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Pomilor, nr. 1A, județul Sălaj, **Prodan Monica și Prodan Dan**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Bujorilor, nr. 7, județul Sălaj, **Abudăanii Viorica-Alexandra și Abudăanii Silviu-Eugen**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Dumbrăvița, nr. 7, bl. D11, sc. A, ap. 14, județul Sălaj, **Băbănaș Valeria Maria și Băbănaș Alexandru**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Dumbrava, nr. 51, bl. D23, sc. A, ap. 6, județul Sălaj, **Băla Cristina –Mioara și Băla Constantin-Sorinel**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Fabricii, nr. 8, bl. P60/A, sc. A, ap. 18, județul Sălaj, **Dandea Rodica și Dandea Petru**, ambii cu domiciliul în comuna Creaca, sat Brebi, nr. 45, județul Sălaj, **Farcaș Lucia și Farcaș Vasile**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. T. Vladimirescu, nr. 28, bl. P67, sc. A, ap. 10, județul Sălaj, **Gherman Ileana-Domnica și Gherman Vasile**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Avram Iancu, nr. 11, bl. M4, sc. A, ap. 8, județul Sălaj, **Lucaci Ana-Maria și Lucaci Adrian - Radu**, cu domiciliul în Zalău, B-dul M. Viteazul, nr. 13, bl. E3, sc. A, ap. 21, județul Sălaj, **Mureșan Daniela-Ileana și Mureșan Dan**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Gheorghe Șincai, nr. 36, județul Sălaj, **Marian Georgeta-Florina și Marian Adrian Augustin**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Gheorghe Șincai, nr. 12, județul Sălaj, **Petran Delia Monica și Petran Mircea Aurelian**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. Dumbrava, nr. 40, bl. P42, sc. A, ap. 9, județul Sălaj, **Petre Anuța și Petre Florin Gavril**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. T. Vladimirescu, nr. 40, bl. B42, ap. 24, județul Sălaj, **Pop Florentina-Dorina și Pop Nicolae**, ambii cu domiciliul în Zalău, str. General Ion Dragalina, nr. 4, bl. D27, ap. 14, județul Sălaj, **Rad Livia și Rad Liviu**, ambii cu domiciliul în Zalău, str.

14. convenția de credit nr. 011341/16.07.2007 încheiată de către bancă cu Dandea Petru și Dandea Rodica;
15. convenția de credit nr. 0166797/22.10.2008 încheiată de către bancă cu Petre Florin Gavril și Petre Anuța;
16. convențiile de credit nr. 0101929/07.06.2007 și 0101925/07.06.2007 încheiate de către bancă cu Popiț Florin Ioan și Popiț Camelia Ramona;
17. convenția de credit nr. 0118455/29.08.2007 încheiată de către bancă cu Mureșan Ioan Olimpiu și Mureșan Alina Elena;
18. convenția de credit nr. 0127218/18.10.2007 încheiată de către bancă cu Breja Florin și Breja Delia Ramona;
19. convenția de credit nr. 0094617/16.04.2007 încheiată de către banca cu Jula Florin Teodor și Jula Claudia Mirela;
20. convenția de credit nr. 0083834/07.02.2007 încheiată de către bancă cu Țîrlea Aurel Dorel și Țîrlea Valeria Rodica;
21. convenția de credit nr. 0095552/03.05.2007 încheiată de către bancă cu Vasiliu Iuliean și Vasiliu Victoria;
22. convenția de credit nr. 0092015/06.04.2007 încheiată de către bancă cu Maruneac Cătălin și Maruneac Mihaela Monica;
23. convenția de credit nr. 0101916/01.06.2007 încheiată de către bancă cu Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia;
24. convențiile de credit nr. 0086495/07.03.2007 și 008698/13.03.2007 încheiate de către bancă cu Pavel Daniel Ioan și Pavel Diana Nicoleta;
25. convenția de credit nr. 0087645/15.03.2007 încheiată de către bancă cu Balog Florica Marioara și Balog Liviu;
26. convenția de credit nr. 0107685/03.07.2007 încheiată de către bancă cu Rad Liviu și Rad Livia;
27. convenția de credit nr. 0107688/09.07.2007 încheiată de către bancă cu Baboș Filonaș și Baboș Mariana;
28. convențiile de credit nr. 0154410/19.06.2008 și 0115585/26.07.2007 încheiate de către bancă cu Gherman Vasile și Gherman Ileana Domnica;
29. convenția de credit nr. 0130076/02.11.2007 încheiată de către bancă cu Gal Ștefan și Gal Maria Magdolna;
30. convenția de credit nr. 0094848/26.04.2007 încheiată de către bancă cu Tănase Ion și Tănase Maria;
31. convenția de credit nr. 01 17361/12.09.2007 încheiată de către bancă cu Peșteanu Marcela Crina și Peșteanu Ovidiu Iulian;
32. convenția de credit nr. 0148361/25.04.2008 încheiată de către bancă cu Blândaș Igret Adriana și Blândaș Igret Ioan.

Anulează clauzele cuprinse în art. 3, litera d, art.4, litera a și articolul 5, litera a, inserate în cuprinsul secțiunii "condiții speciale" ale convențiilor de credit mai sus enunțate.

Respinge ca nefondate solicitările intervenienților în interes propriu Pavel Daniel și Pavel Diana Nicoleta, Gal Ștefan și Gal Maria Magdolna,

Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia , Brejea Florin și Brejea Delia Ioana , Mureșan Ioan Olimpiu și Mureșan Alina Elena, , Popiț Florin și Popiț Camelia Ramona, Jula Florin și Jula Mirela Claudia, Țîrlea Aurel și Țîrlea Rodica Valeria, Balog Florica Mărioara și Balog Liviu privind constatarea caracterului abuziv al clauzei cuprinse în art. 3.11 din secțiunea “condiții generale” ale convențiilor de credit încheiate de aceștia cu pârâta S.C. Volksbank Romania S.A, enunțate mai sus.

Constată caracterul abuziv al clauzelor cuprinse în art. 3, litera d, art.4, litera a, referitoare la revizuirea ratei dobânzii curente în cazul intervenirii unor schimbări semnificative pe piața monetară și plata unui comision de penalizare inserate în cuprinsul secțiunii “condiții speciale” ale convenției de credit nr.9 din 31.05.2007 încheiate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A cu intervenienții în nume propriu Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian.

Anulează clauzele cuprinse în art. 3, litera d, art.4, litera a, inserate în cuprinsul secțiunii “condiții speciale” ale convenției de credit nr.9 din 31.05.2007 încheiate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A cu intervenienții în nume propriu Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian.

Respinge ca nefondate solicitările reclamantului privind constatarea caracterului abuziv a clauzei cuprinse în articolul 5, litera a, care nu se referă la plata comisionului de risc, inserate în cuprinsul secțiunii “condiții speciale” ale convenției de credit nr.9 din 31.05.2007 încheiate de către pârâta S.C. Volksbank Romania S.A cu intervenienții în nume propriu Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian și totodată privind anularea acestei clauze contractuale.

Repune intervenienții în interes propriu mai jos enunțați și pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. în situația anterioară inserării clauzei privind comisionul de risc în cuprinsul secțiunii “condiții speciale” ale convențiilor de credit mai sus enunțate și în consecință **obligă pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. să restituie intervenienților în interes propriu Pavel Daniel și Pavel Diana Nicoleta, Gal Ștefan și Gal Maria Magdolna, Crișan Dorel și Crișan Cristina Lidia, Brejea Florin și Brejea Delia Ioana, Mureșan Ioan Olimpiu și Mureșan Alina Elena, Popiț Florin și Popiț Camelia Ramona, Jula Florin și Jula Mirela Claudia, Țîrlea Aurel și Țîrlea Rodica Valeria, Balog Florica Mărioara și Balog Liviu , Cubineț Victoria și Cubineț Ioan, Prodan Monica și Prodan Dan, Abudăanii Viorica-Alexandra și Abudăanii Silviu-Eugen, Băbănaș Valeria Maria și Băbănaș Alexandru, Băla Cristina–Mioara și Băla Constantin-Sorinel, Dandea Rodica și Dandea Petru, Farcaș Lucia și Farcaș Vasile, Gherman Ileana-Domnica și Gherman Vasile, Lucaci Ana-Maria și Lucaci Adrian - Radu, Mureșan Daniela-Ileana și Mureșan Dan, Marian Georgeta-Florina și Marian Adrian Augustin, Petre Anuța și Petre Florin Gavril, Pop Florentina-Dorina și Pop Nicolae, Rad Livia și Rad Liviu, Terheș Daniela și Terheș Dragotin, Vasiliu Victoria și Vasiliu Iuliean, Mureșan Anca Geanina și Mureșan Marius-Olimpiu, în integralitate, sumele de bani încasate de către**

pârâtă cu titlu de comision de risc, de la data încheierii convențiilor de credit mai sus enunțate și până la data pronunțării prezentei hotărâri, în baza clauzelor contractuale anulate prin prezenta hotărâre, cuprinse în art. 5, lit. a din secțiunea "condiții speciale" a convențiilor de credit mai sus enunțate.

Obligă pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. să restituie intervenienților în interes propriu Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian, în integralitate, sumele de bani încasate de către pârâtă cu titlu de comision de risc, în lipsa unei clauze contractuale în acest sens, de la data încheierii convenției de credit nr.9 din 31.05.2007 și până la data pronunțării prezentei hotărâri.

Obligă pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. să plătească intervenienților în interes propriu Cubineț Victoria și Cubineț Ioan, Prodan Monica și Prodan Dan, Abudăanii Viorica-Alexandra și Abudăanii Silviu-Eugen, Băbănaș Valeria Maria și Băbănaș Alexandru, Băla Cristina-Mioara și Băla Constantin-Sorinel, Dandea Rodica și Dandea Petru, Farcaș Lucia și Farcaș Vasile, Gherman Ileana-Domnica și Gherman Vasile, Lucaci Ana-Maria și Lucaci Adrian - Radu, Mureșan Daniela-Ileana și Mureșan Dan, Marian Georgeta-Florina și Marian Adrian Augustin, Petre Anuța și Petre Florin Gavril, Pop Florentina-Dorina și Pop Nicolae, Rad Livia și Rad Liviu, Terheș Daniela și Terheș Dragotin, Vasiliu Victoria și Vasiliu Iuliean, Mureșan Anca Geanina și Mureșan Marius-Olimpiu, Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian dobânda legală calculată potrivit art.3, alin.1 din O.G. 9/2000, cu modificările și completările ulterioare, asupra fiecărei sume de bani plătite pârâtei cu titlu de comision de risc, de la data plății de către intervenienți a fiecărei sume de bani în parte și până la data restituirii efective de către pârâtă a fiecărei sume de bani în parte.

Respinge ca nefondate solicitările intervenienților în interes propriu Cubineț Victoria și Cubineț Ioan, Prodan Monica și Prodan Dan, Abudăanii Viorica-Alexandra și Abudăanii Silviu-Eugen, Băbănaș Valeria Maria și Băbănaș Alexandru, Băla Cristina-Mioara și Băla Constantin-Sorinel, Dandea Rodica și Dandea Petru, Farcaș Lucia și Farcaș Vasile, Gherman Ileana-Domnica și Gherman Vasile, Lucaci Ana-Maria și Lucaci Adrian - Radu, Mureșan Daniela-Ileana și Mureșan Dan, Marian Georgeta-Florina și Marian Adrian Augustin, Petre Anuța și Petre Florin Gavril, Pop Florentina-Dorina și Pop Nicolae, Rad Livia și Rad Liviu, Terheș Daniela și Terheș Dragotin, Vasiliu Victoria și Vasiliu Iuliean, Mureșan Anca Geanina și Mureșan Marius-Olimpiu, Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian privind imputarea sumelor de bani la care a cărei restituire a fost obligată pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. împreună cu dobânda legală aferentă, asupra capitalului împrumutat.

Obligă pârâta S.C. Volksbank Romania S.A. să plătească intervenienților în interes propriu Abudăanii Viorica-Alexandra și Abudăanii Silviu-Eugen, Farcaș Lucia și Farcaș Vasile, Gherman Ileana-Domnica și Gherman Vasile, Lucaci Ana-Maria și Lucaci Adrian - Radu, Marian

Georgeta-Florina și Marian Adrian Augustin, Pop Florentina-Dorina și Pop Nicolae, Terheș Daniela și Terheș Dragotin, Mureșan Anca Geanina și Mureșan Marius-Olimpiu, Petran(fosta Gorgan) Delia Monica și Petran Mircea Aurelian suma de 1530 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată și respinge restul pretențiilor acestor intervenienți, privind obligarea pârâtei S.C. Volksbank Romania S.A. la plata în favoarea acestora a sumei de 270 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Menține procesul verbal de constatare nr. 0024842 întocmit de către reclamantul-intimat la data de 16.08.2010.

În baza prevederilor art. 13 din legea 193/2000, cu modificările și completările ulterioare, aplică pârâtei-petente S.C. Volksbank Romania S.A. amendă contravențională în sumă de 600 lei.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, data de 11.01.2011.

PREȘEDINTE,
Adrian-Daniel Buz

GREFIER,
Teodora Diana Hossu

The image shows a handwritten signature in black ink over a circular stamp. The stamp contains the text "PENTRU CONFORMITATE" in a bold, sans-serif font. The signature is written in a cursive style, appearing to be "Hossu".

PENTRU CONFORMITATE

Red.A.B./17.01.2010
Dact.T.H./17.01.2011
Ex. 69

Confidențial. Date cu caracter personal prelucrate în conformitate cu prevederile Legii 677/2001.